

கவர்ப் பனைமருஷ்

சந்திரா தனபாசிங்கம்

ந. பாரணீதான்
அசிரியர் "ஒன்றாட்ட
கலைஞர்கள்
அல்வாய்,
கிளங்கூட

போன்ற முறைகளை

(பொன்ற முறைகளை)

திரு. தாமஸ்வரம்

காந்தியின் கலைஞர் "ஜி.ஷந்து
கலைஞர்கள்
இன்வாய்,
இலங்கை

வெறப் பணமரம்

(சிறுவர் கதைகள்)

சந்திரா தனபாலசிங்கம்

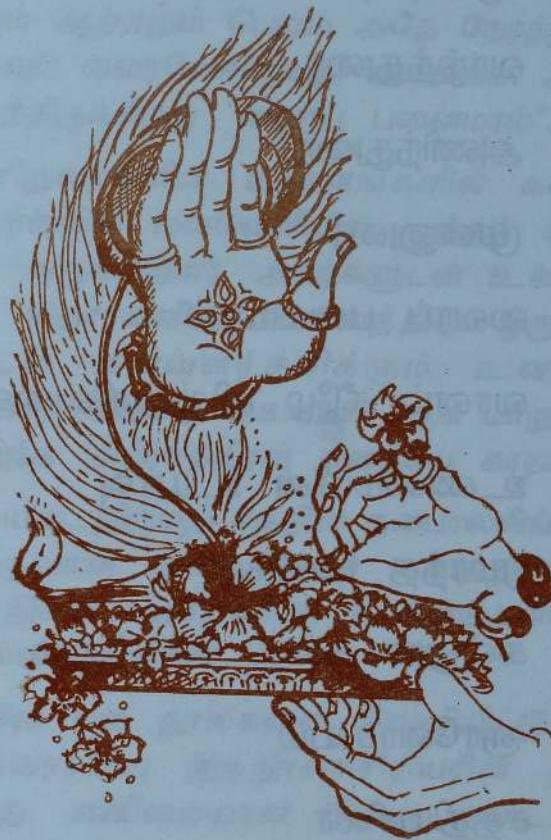
சிவசக்தி வெளியீடு

=₹25/- முடிசு

நூல் வெளியிடுக் குற்புக்கள்.

நூலின் பெயர்:	வைரப் பனைமரம்
வகை:	சிறுவர் கதைகள்
ஆசிரியர்:	திருமதி. சந்திரா தனபாலசிங்கம்
முதற்பதிப்பு:	ஒக்டோபர் 2008
ஒவியர்:	திரு சந்திரலிங்கம் சந்திரசேகர் B.A.(Hons)
ஆசிரியர் முகவரி:	‘சாயி இல்லம்’ மாப்பியன் மில் லேன், சுதுமலை தெற்கு, மாணிப்பாய்.
வெளியீடு:	சிவசக்தி வெளியீடு
கணனி வடிவமைப்பு:	ஸ்ரீவித்யா கணினி அச்சகம் கந்தகவாமி கோவில் அருகில், இனுவில் மேற்கு, சுன்னாகம்.
அச்சுப்பதிப்பு:	சிவரஞ்சனம் ஓவ்செற் பிறின்ரேர்ஸ், கோண்டாவில்.
விலை:	ரூபா 125/=

சமர்ப்பணம்

இறைசேவகள் புரிந்து
நிறைவாழ்வு வாழ்ந்திருந்த
சிவத்தமிழ்ச்செல்லி
தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியின்
நினைவிற்கு

பொருளடக்கம்

ஆசியுரை	05
வாழ்த்துரை	06
அணிந்துரை	08
முன்னுரை	10
 01. வைரப் பனைமரம்	 13
02. வானம் கீழே விழுவதில்லை	17
03. உண்மையின் உயர்வு	23
04. ஏமாந்த கொக்கு	27
05. கல்லும் கதை சொல்லும்	31
06. ஞானோதயம்	35
07. சத்தியசீலர்	39
08. குருவின் கருணை	43
09. பாமினி	47
10. அணில் முதுகில் கோடுகள்	51
11. பாலரின் உடல் நலமும்	55
 விளையாட்டும்	 59

ஆச்சியறை

வித்யாபூஷணம், பிரம்மஸு
ப. சீவானந்த சர்மா B.A. (Hons)
(கோப்பாய் சீவம்)

நாளைய தலைவர்களாக விளங்கப்போகும் இன்றைய சிறுவர்கள் அறிவும் ஆற்றலும் பெறும் அதே நேரத்தில் பண்புநலம் வாய்த்தவர்களாகவும் வளரவேண்டியது அவசியம். அதற்கு உதவும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது “வைரப் பணமரம்”.

சின்னஞ்சிறுவர்களின் உள்ளங்களில் கதைகள் ஆழப் பதிகின்றன. அவர்களின் மனவெளியில் அந்தக் கதைமாந்தர்கள் உயிருடன் உலா வருகின்றனர். அவர்களுடன் உரையாடுகின்றனர். இந்த பாவனை சிறார்களின் உள்ளத்தில் ஒரு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதுடன் மனவளர்ச்சி கும் உள்ளவளத்திற்கும் துணைசெய்யும். காந்தியடிகள் ‘மகாத்மா’ ஆக மாறுவதற்கு துவரது இளைஞர்களில் படிந்த அரிச்சந்திரன் கதையே காரணம் என்பர்.

இவ்வகையில், திருமதி சந்திரா தனபாலசிங்கம் அவர்களின் ஆக்கத்தில் உருவான இச் சிறுவர் கதைநூல் அற்புதமான அத்திவாரத்தை இளம் சிறார்களின் உள்ளங்களில் அமைக்கும் என்பதில் ஜெயமில்லை.

ஏற்கெனவே பல நூல்களை வெளியிட்டு இத்துறையில் ஆனுமை மிக்கவராகிய இந்நூலாசிரியரின் தமிழ்நடையும் பாராட்டுக்குரியது. எளிமையான இலகு நடை. அதேநேரம், விறுவிறுப்பானதும் கூட.

நூலகரான திருவாளர் தனபாலசிங்கம் நூல்களின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்தவர் என்பதால் துணைவியாரின் தூய பணிக்குத் தூண்டுகோலாக மினிர்கிறார். அழகிய படங்களுடன் சிறப்பாக வெளிவரும் இந்நூல் நமது எதிர்கால சந்ததியின் உள்ளங்களில் நல்ல விதைகளை விதைக்கும் என நம்பலாம்.

இத்தமிழ்பதிகள் எல்லா நலங்களும் பெற்று இனிதே நீடு வாழவேண்டும் என இறைவனைப் பிரார்த்திப்பதோடு இன்னுமின்னும் இதுபோன்ற நற்பணிகளைத் தொடரவேண்டுமென ஆசிகூறி அமைகிறேன்.

ப. சீவானந்த சர்மா, தினூவில்.

வாழ்த்துக்கள்

இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. அதிகாலை வேளை.

தங்கையே, நீ வந்தாய் என் கனவில்.

இளமைக்காலத் தோற்றம். பளிங்குத் தரையில் பயணப் பொதிகளை வைத்தவாரே கேட்கிறாய், “அண்ணை சுகமாக இருக்கிறாயோ?”

என்னெதிரே தோற்றம் தந்த உன்னைப் பார்த்து அதிசயிக்கிறேன். பதில் சொல்ல ஆயத்தமாகிறேன். ஆனால் கனவு கலைகிறது ரெவிஃபோன் மணி ஒலியால்.

நித்திரை மயக்கத்தோடு றிசீவரை எடுக்கிறேன்.

“அண்ணை சுகமாக இருக்கிறாயோ?”

கனவில் கேட்ட குரல் காதில் விழுகிறது நிஜமாய்.

சொல்கிறாய், வைரப் பணமரம் ஒன்று உருப்பெறுவதாய். மற்றுமொரு சிறுவர் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூலை வெளியிடப் போவதாய்.

வாழ்த்துகிறேன் உன்னை!

எழுபதுகளில் நான் தமிழ் தேசிய சேவையில் சங்கநாதம் மற்றும் வர்த்தக சேவையில் இளைஞர் நிகழ்ச்சிகள் என்பவற்றைத் தயாரித்து ஒலிபரப்பியபோது நீ வாராந்தம் அவற்றில் எழுதிவந்த கட்டுரைகள், சித்திரங்கள், கவிதைகள், சிறுகதைகள் எல்லோராலும் விரும்பி வரவேற்கப்பட்டதை எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

கல்வனைப் பிள்ளையார் மீது நீ ஆக்கிய இசையிடையிட்ட வானொலி உரைச்சித்திரம் பொன். சுபாஷ் சந்திரன் அவர்கள் பாட சந்திரா இரத்தினம் அவர்கள் தயாரித்தனித்த அந்த

நிகழ்ச்சியின் ஒலிப்பதிவு நாடா இன்றும் உன் கைவசம் இருக்கிறதா?

கல்வளை அந்தாதி பாடிய சின்னத்தம்பிப் புலவர், கல்வளை திருவூஞ்சல் பாடிய அழகாண்மை வல்லப முதலியார் வழிவந்தவர்கள் நாங்கள் என எமது முன்னோர்கள் சொல்லிச் சென்றார்கள். அவர்களை அனுதினமும் ஏற்றிப் போற்றிப் பணிபவரன்றோ நாங்கள்.

அவர்கள் நாமத்தால் சொல்லும் வாழ்த்துக்களை ஏற்றிடுவாய்.

சந்திரா! உன் ஆக்கங்களுக்கு ஊக்கமளித்துவரும் சுந்தரமான தனபால சிங்கத்தாருக்கும் வாழ்த்துக்கள்.

ரொறன்றோ மாநகரம்.

கனாடா.

அண்ணன்

J. N. Nalagor

வி. என். மதிமீழகன்

ஜூலை 27, 2008.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராகவும் பின்னர் பிரதிப் பணிப்பாளர் நாயகமாகவும் பணியாற்றியவர் வெற்றிவேலாயுதர் நாகநாதன் மதிஅழகன்.

அண்ணுரை

திருமதி சந்திரா தனபாலசிங்கத்தின் வைரப்பனைமரம் என்ற இந்நாலிலுள்ள சிறுவர் சிறுகதைகளையும் சிறுவருக்கான கட்டுரையையும் வாசித்து முடிந்ததும் திருப்தியான நல்லதொரு நாலைப் படித்துமுடித்த பூரணமான மனநிறைவு ஏற்படுகின்றது. நல்ல பல சிறுகதைகளை எழுதி ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளிகளிடையே குறிப்பிடத் தக்கவராக விளங்கும் சந்திரா தனபாலசிங்கம் சிறுவர் இலக்கியத்திலும் தன் கவனத்தைச் செலுத்தியிருப்பது வரவேற்கத்தக்க இலக்கியச் செல்நெறியாகும். ஏற்கெனவே சத்திய தரிசனம் என்றதொரு சிறுவர் சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டுப் பலராலும் பாராட்டுப்பெற்றவர்.

�ழத்தில் சிறுவர் பாடல்களை ஆக்குவதில் பல படைப்பாளிகள் - குறிப்பாகக் கவிஞர்கள் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் புனைகதைத் துறையில் அநு. வை. நாகராசன், மாஸ்டர் சிவலிங்கம் போன்ற ஒரு சிலரே ஈடுபட்டுள்ளனர். அக்குறையை நீக்குமாற்போல அந்த வரிசையில் இன்று சந்திரா தனபாலசிங்கம் நுழைந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்க இலக்கியப் பணியாகும்.

சிறுவர்களின் ஆக்கத்திறன், அவர்களின் உளவியல் பாங்கு, கிரகிக்கும் சிந்தனை அளவு என்பவற்றைப் புரிந்துகொண்டு சிறுவர் நால்களை ஆக்குவதற்குத் தனித்திறமை வேண்டும். சொற்களின் தேர்வில் அசாத்தியத் திறன் வேண்டும். அத்திறமைகள் நூலாசிரியரிடம் காணப்படுவதை இந்த வைரப்பனைமரம் என்ற சிறுவர் கதைத் தொகுப்பில் காணமுடிகிறது.

உருவகக்கதைப் பண்பில் கதைகளை விபரித்திருக்கும் பாங்கு கதைப்பொருளைப் புரிந்து நல்வழி நடக்க சிறுவர்களுக்கு உதவுவது மாத்திரமன்றி, பெரியவர்களையும் படித்துச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. நமது அறியாமையை எடுத்துரைத்து, புதிய தேடலுக்கும் வழியமைக்கின்றது.

ஒவியங்களோடு கதைகளைப் பிரசரித்திருப்பது தக்க முயற்சியாகும்.

வைரப்பனைமரம் போன்ற இலக்கியப் படைப்புக்களை சந்திரா தனபாலசிங்கத்திடமிருந்து தமிழ் உலகு எதிர்பார்க்கின்றது.

பிராண்தீஸ்வரம்

செங்கை ஆழியான் க. குணராசா

பிறவுண் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

11.09.2008

முன்னுரை

என்ன? ஏன்? எதற்கு? என்று கேள்விகள் கேட்டுப் பதில்பெறும் சிறுவர்கள் மிகவும் புத்திசாலிகள். எதையும் அறிவுக்கண் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கும் நாளைய உலகின் சாதனையாளர்களும் இவர்கள்தான்.

என் சிறுவயதில் எனக்குள் ஒரு தேடல் இருந்தது. “இறைவன் இருக்கின்றாரா? இருந்தால் எங்கே இருக்கின்றார்?” என்னும் கேள்விகளுக்கான அர்த்தமுள்ள தேடல்தான் அது.

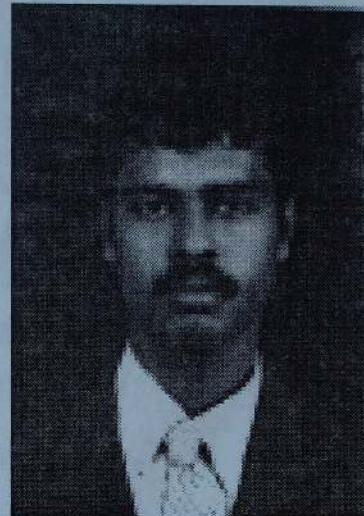
நான் வளர்ந்தேன். இறைவன் என்னை எழுதவைத்தார். அந்த எழுத்துக்கள் மூலமே அவர் தன் இருப்பினை எனக்கு உணர்த்தினார். அதன்மூலம் என்னை உணர்ந்தவர்களும் தன்னை உணரும்படி செய்தார்.

மனிதர்களின் செயற்பாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டதே இறைசக்தியாகும். அதுவே சிவசக்தியாகும்.

சிறுவர்களுக்கான சிறுகதை நூலாக ‘வைரப் பணமரம்’ என்னும் இச் சிறுகதைத் தொகுதியை எழுதி வெளியிடுவதில் மிகுந்த மனநிறைவடைகின்றேன். இந்நூல் உருவாக்கத்தில் பங்குகொண்ட அனைவருக்கும் என் மனங்களிந்த நன்றிகள் உரித்தாகின்றது.

நன்றி!

அன்புடன்
சந்திரா தனபாலரிங்கம்

ஓவியர்:

தஞ் சந்திரல்லங்கம் சந்திரசேகர் B.A. (Hons)

கொக்குவில் மேற்கு,

கொக்குவில்.

வைரப் பனை மறம்

ஒரு பனை, ஒரு தென்னை, ஒரு வாழை இந்த மூன்றும் ஃபோல் அரூகருகே நின்றிருந்தன. வாழை மரத்தை வீட்டுத் தலைவன் அண்மையில் தான் நாட்டிவிட்டிருந்தான். தென்னை மரம் பல வருடங்களுக்கு முன்பாகவே அவனால் வளர்த்துவிடப்பட்டிருந்தது. பனை மரமோ கால எல்லைகளைக் கணக்கிட முடியாதபடி அங்கு தானாகவே வளர்ந்து நின்று பயன் தந்து கொண்டிருந்தது.

வாழைக்கு தன் உணர்வு அதிகம். உலகிலேயே மிக உயர்வான மரம் என்று ஒன்று உண்டென்றால் அது வாழையே தான்..... இப்படி அவ்வாழை தனக்குள்ளேயே தீர்மானம் செய்து கொண்டிருந்தது. அதனால்,

“மாதங்களில் மார்கழி
மலர்களிலே மல்லிகை
மரங்களிலே வாழை”

என்று உரத்த குரல் எடுத்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தது வாழை.

தென்னை சிரித்தது!

“ஏன் சிரித்தாய்
என்னைப் பார்த்து?” தென்னையிடம் வாழை கேட்டது.

“ எல்லாம் சரிதான். மாதங்களில் மார்கழியும். மலர்களிலே மல்லிகையும் உயர்ந்தவைதான். ஆனால் அதென்ன? மரங்களிலே வாழை! இது என்ன புது வாசகம்?” தென்னை வாழையிடம் கேட்டது.

“ புது வாசகம் இல்லை..... இது பொது வாசகம் தான் தென்னையாரே! ‘வாழையாட வாழை’ என்று ஒரு வாசகம் இருப்பது உமக்கு தெரியும்தானே! புதுமனத் தம்பதிகளை எல்லோரும் வாழ்த்துகிறார்களே..... வாழையாட வாழையாக வாழ்வீர்களாக என்று. அதனால்தான் நான் அப்படிப் பாடினேனாக்கும்” என்று இறுமாப்புடன் பதில் சொன்னது வாழை.

“அப்படியா சங்கதி?” ‘வாழைக்கு தான் ஈன்ற காய் கூற்றம்’ என்று கூட ஒரு வாசகம் உண்டு என்பது உனக்கு தெரியுமா? வாழை போடுவது ஒரு குலை மட்டுமே! அந்தக் குலையை வெட்டி எடுப்பதோடு வாழையின் வாழ்நாளும் முடிந்து போய்விடும் என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். நீர் போடப்போவதும் ஒரு குலைதான் வாழையாரே” என்றுது கேவிக்குரவில் தென்னை.

“அதனால் என்ன? என் குட்டிகளாக இங்கே எத்தனை மட்டங்கள் வெடித்து நிற்கின்றன பார்த்தீரா? நான் இல்லாமல் போனாலும் சந்ததிகள் வாழும்..... என் பெயரும் கூறும்” என்று விட்டுக்கொடுக்காமல் பதில் சொன்னது வாழை.

“உனக்கு மட்டும்தான் சந்ததிகள் இருக்கின்றதாக்கும். எனக்கும்தான் இருக்கின்றன. என் தேங்காய் நெற்றுக்கள் மூலமாக எத்தனையெத்தனை தென்னங்கன்றுகள் உருவாகின்றன என்று தெரியுமா? நீ வீழ்ந்தால் வெறும் மரம்..... அழுகிப்போவாய். நான் அப்படியல்ல. சாய்ந்தாலும் நலன் தரும் பயனுள்ள மரம்... தெரிந்து கொள்.” தென்னை தன் குரல் உயர்த்தி வாழையிடம் சொன்னது,

“தெரியும்! தென்னையாரே தெரியும்! நான் வீழ்ந்த பின்னே என்ன நடந்தால் எனக்கென்ன? வாழும் போது எந்தனை மதிப்பாக வாழ்கிறேன் என்பதே என் சிறப்பு. இதைத் தெரிந்துகொள்ளும் தென்னையாரே!” என்று வெடுக்கென்று பதில் சொன்னது வாழை.

“நீ மட்டும்தான் செழிப்பாக வாழ்கிறாயாக்கும். அடிக்கடி உனக்கு நீர் பாய்ச்சிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். இல்லையோ வாடி வதங்கிப் போய் விடுவாய். எனக்கு அப்படியல்ல.....” என்று சொல்லி விட்டு,

“நன்றியொருவர்க்குச் செய்தக்காலந் நன்றி
என்று தருங்கொல் எனவேண்டா - நின்று
தளரா வளர் தெங்கு தாளுண்டநீரைத்
தலையாலே தான் தருதலால்”

ஓளவையாரின் வாக்குண்டாம் பாடலை ராகம் போட்டுப்

பாடிக் காட்டியது தென்னை.

அத்துடன்,

“நான் இளநீர் மட்டும்தானா தருகிறேன்? இன்னும் எத்தனையெத்தனை பயன்களையெல்லாம் மனிதருக்கு அள்ளித் தருகிறேன் என்பதை அறிவாய்தானே” என்றும் வாழையிடம் கேட்டது.

“நானும்தான் அள்ளிக்கொடுக்கிறேன்! இலை கொடுக்கிறேன், காய் கொடுக்கிறேன், கனி கொடுக்கிறேன், மடல் கொடுக்கிறேன், தண்டு கொடுக்கின்றேன், பூவும் கொடுக்கிறேன்..... வாழைப்பு” என்று மூச்சுவிடாமல் அடுக்கிக் கொண்டே போனது வாழை.

“நீ குறை குடம். அதனால் தனும்புகிறாய்” என்று குறை சொன்னது தென்னை.

“நீ நிறை குடமாக்கும் ஒரு நாளும் தனும்ப மாட்டாயாக்கும்” என்று ஏனானம் செய்தது வாழை.

“அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள் என் அன்பான வாழையாரப்பனே! அதோ..... உரத்துக் காற்று வீசுகின்றது. நன்றாக ஆட்டம் போடுகிறீர்கள். முறிந்தாலும் முறிந்து போய்விடுவீர்கள்” என்று எள்ளால் ததும்பச் சொல்லிச் சிரித்தது தென்னை.

“காற்றுக்கு முறிந்து விழுவது நான் மட்டும்தானா? நீர் இல்லையா?” என்று கடுப்பாகக் கேட்டது வாழை.

“உம்மைப்போல வெறும் நீர் கோர்த்த உடம்ப எனக்கில்லை.... காற்றுப் பட்டதும் ‘பட்’டென்று முறிந்துபோய் விடுவதற்கு. அத்தனையும் பாறை போல..... வைரம் பாய்ந்த உடம்பாக்கும். சாய்ந்தாலும் சாய்ந்துவிடுவேனே தவிர, உம்மைப்போல முறிந்து விழுந்து மூச்சை விட்டுவிடமாட்டேன்” என்று மிடுக்காகப் பதில் சொன்னது தென்னை.

பக்கத்தில் நின்றிருந்தும் பனை மரம் இதுவரையும் எதையுமே பேசவில்லை. இது தென்னைக்கும், வாழைக்கும் வியப்பைக் கொடுத்தது.

“பனையண்ணை தூங்குகிறாராக்கும்” என்று சொல்லி

பனையை உசுப்பிவிடப் பார்த்தது வாழூ.

“இல்லையில்லை. இன்று அவருக்கு மௌன விரத நாளாயிருக்கும்” என்று விகடம் பேசியது தென்னென.

“சொல்லுக சொல்லிற்பயனுடைய; சொல்லற்க சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்”

என்ற திருக்குறளை அழகு தமிழில் சொன்ன பனைமரம், “சொற்களில் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக. சொற்களில் பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லாது ஒழிக்” என்று அதற்கான விளக்கத்தையும் அழகாகச் சொல்லி முடித்தது.

தென்னையும் வாழையும் இதைக்கேட்டு வெட்கித்தலை குனிந்தன.

மேலும், “தன் புகழைத் தானே பேசுதல் கூடாது. பிறர் புகழை யாரும் மறுத்துப் பேசவும் கூடாது. தமது பலவீனங்கள் எவை என்பதை அறியாமல் பிறரது பலவீனங்களை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பது தவறு. தம்மைத்தாமே சுயபரிசோதனை செய்து கொள்ளாமல் அடுத்தவரை பரிசோதனை செய்து கொண்டிருப்பதும் தவறு. பேசுவதிலும் மௌனமே சிறந்த மொழியாகும். சில விடயங்களில் அதுவே தான் சிறந்த வழியுமாகும். நான் பனைமரம்; யாழ்ப்பாணத்து வைரப்பனை மரம்” என்று சொல்லி விட்டு உறுதியுடன் நிமிர்ந்து நின்றது பனை.

வானம் கீழே விழுவதல்லை

பப்பி ஒரு நாய்க்குட்டி. அது பிறந்து ஆறு மாதங்களே ஆகியிருந்தன. பப்பியோடு கூடப்பிறந்த குட்டிகள் நான்கு அந்த நான்கும் வேறு வேறு வீடுகளில் வளர்ந்து வருகின்றன. பப்பியின் அழகு கண்டு வீட்டு எஜமானன், பப்பியை மட்டும் அதன் தாயுடன் சேர்ந்து வளரும்படி வைத்துக்கொண்டான்.

பால் இருந்ததோ இல்லையோ பப்பி இன்னும் தன் தாய் மடியில் பால் குடித்துக்கொண்டுதான் இருந்தது.

வழக்கம் போல் அன்றும் தாயிடம் பால் குடித்துவிட்டு, ஓடியாடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தது பப்பி. விளையாட்டின் முடிவில் களைத்துப் போய், கால்களைத் தரையில் பரப்பிப் படுத்துக் கொண்டு விட்டது. அப்படிப் படுத்துக்கொண்டே தற்செயலாய் தன் தலையை மட்டும் நியிரத்தி மேலே பார்த்தது. அங்கிருந்தது நீல நிறத்தில் வானம். பப்பிக்கு பெரும் அதிசயம்!

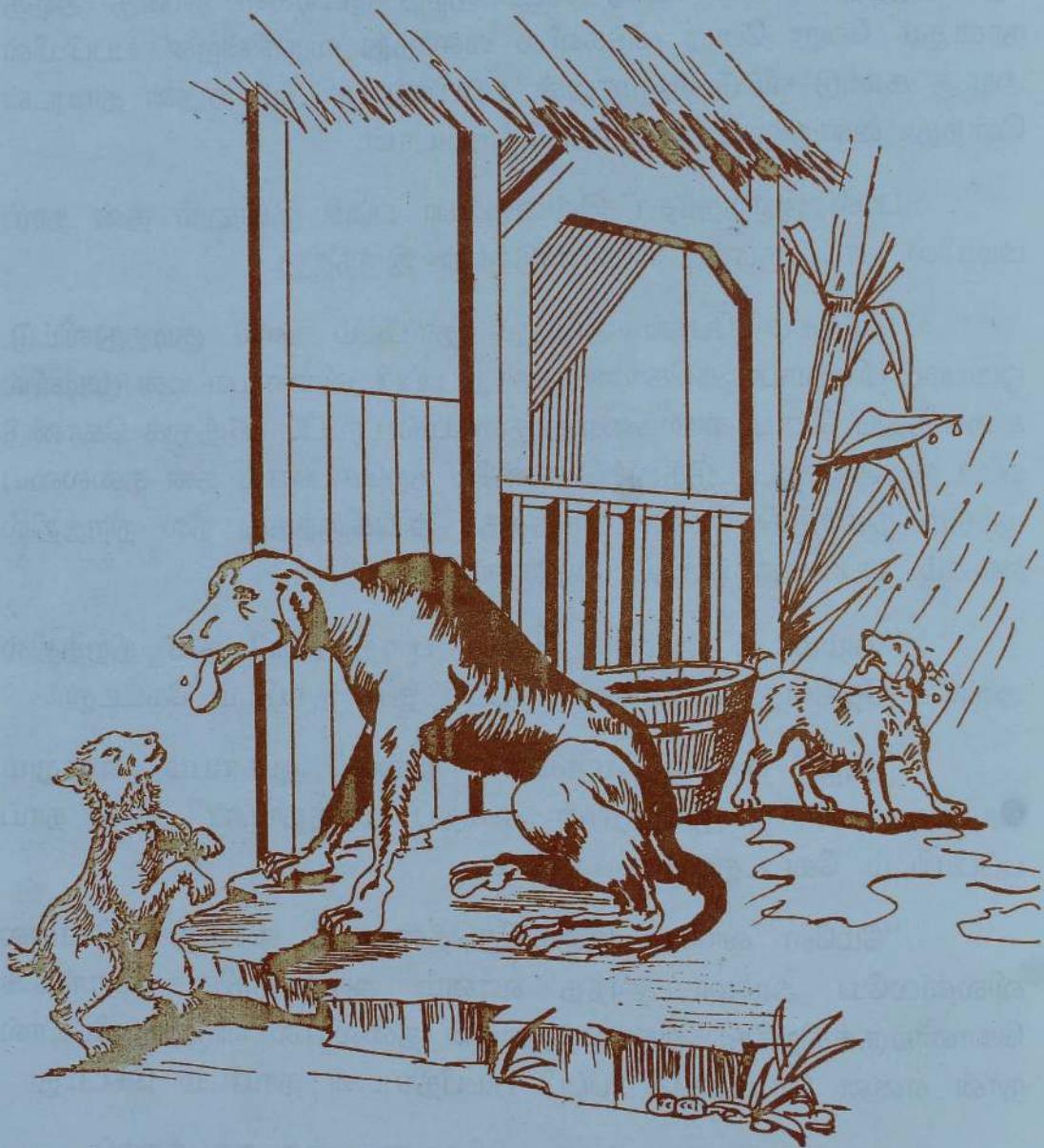
“அம்மா..... அம்மா மேலே பார்த்தாயா? நீல நிறத்தில் அங்கே தெரிவது என்னம்மா?” பப்பி தன் தாயிடம் கேட்டது.

“அது வானம் மகனே! அதை ஆகாயம் என்றும் சொல்வார்கள். நீ இன்றுதான் அதைப் பார்த்தாயா?” தாய் நாய் பப்பியிடம் கேட்டது.

“மேலே வானம் இருக்கிறதென்று நீ எனக்குச் சொல்ல வில்லையே அம்மா. அந்த வானம் அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே! அது வந்து என் தலையில் விழுந்துவிட்டால் நான் என்ன செய்வது?” பப்பி பயபீதியுடன் தாயிடம் கேட்டது.

தன் மகனைப் பார்த்து சிரித்தது அந்த நாய்த்தாய்.

“வானம் ஒரு நாளுமே கீழே வந்து விழுந்ததில்லை. காலம் காலமாக அது பூமிக்கும் மேலே தான் இருக்கிறது. நீ வீணாகக் கற்பனை செய்து பயந்து சாகாதே” என்று சிரித்துக் கொண்டே அது பப்பிக்குப் பதில் சொன்னது.

தாயின் பதில் பப்பிக்கு சரியாகப் படவில்லை.

இந்த அம்மாவுக்கு நான் சொல்வது விளங்கவில்லையே.... இந்தப் பெரிய வானம் என் தலைக்கு மேலே இருக்கும் போது நான் எப்படி பயப்படாமல் இருப்பதாம்? என்றோ ஒரு நாள் அது என் தலையில் வந்து விழுத்தான் போகிறது! அதனால் நானும் நசுங்கிச் செத்து விடத்தான் போகிறேன். இது ஏன் இந்த அம்மாவுக்கு புரியவில்லை?

பப்பி பலத்த யோசனையுடன் வானத்தைப் பார்த்தபடியே படுத்துக் கிடந்தது.

இதுவரைக்கும் வானம் என்னவோ நீல நிறத்தில்தான் இருந்தது. ஆனால் இப்போது அது மெதுவாக இருட்டிக்கொண்டுவர ஆரம்பித்தது. மெல்லத் தொடங்கிய அந்த இருள் முழு வானத்தையுமே கவ்விக்கொண்ட போது;

“அம்மா.....அம்மா..... வானம் முழுவதும் இருண்டு போய் விட்டது. கன்னங்கரேல் என்று ஒரே கறுப்பாகிக்கொண்டு வருகிறது. பார்த்தாயா அம்மா! வானத்தைப் பார்த்தாயா?” என்று அலறித் துடித்து எழுந்து நின்றது பப்பி.

“ஏன் இப்படிப் பதறுகிறாய்? மாரி காலம் தொடங்கப் போகிறது மகனே! அதற்கான அறிகுறிதான் இது. நீ பிறந்தது கோடை காலத்தில் அல்லவா? அதனால்தான் இந்தக் காட்சி உனக்குப் புதுமையாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் பொறுத்திருந்து பார். சற்று நேரத்தில் மழை பெய்யும். அப்போது நீ உன் கூண்டுக்குள்ளே போய் இருந்து கொண்டு வேடிக்கை பார்க்கலாம்” என்றது அம்மா நாய்.

இந்தச் சமயத்தில் குளிர்காற்று வீசத் தொடங்கியது. வானத்தில் ‘பளிச்’ என்று ஒரு மின்னல் வெட்டியது. தொடர்ந்து ‘படபட’ வென்று இடியும் இடித்தது. மின்னல் வெளிச்சத்தில் கண் கூசிப்போய் நின்ற பப்பியின் காதுகளில் அந்த இடிச்சத்தம் பெருவெடியென இறங்கியது.

பப்பிக்கு இனியும் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?

“வாள்..... வாள்” என்று கத்திக் கொண்டே தன் வாலைச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்து அது ஓடத் தொடங்கியது.

“ஓடாதே மகனே..... ஓடாதே! அந்த இட வெறும் சத்த வெடிதான். ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை. ஓடாதே மகனே.... ஓடாதே! என்று அவசரமாய் சொல்லி பப்பியை தடுத்து நிறுத்த முயன்றது தாய் நாய்.

“இல்லையில்லை நான் நம்பமாட்டேன். இனி ஒரு நாளும் உன் பேச்சை நம்பமாட்டேன். அந்த வானம் வந்து என் தலையில் விழுவதற்குள் நான் எங்காவது ஓடித்தப்பித்துக் கொள்கிறேன். என்னை விடு நான் போகிறேன்..... என்னை விடு நான் போகிறேன்” என்று கத்திக் கொண்டே நாலுகால் பாய்ச்சலில் தொடர்ந்தும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது பப்பி.

ஓடும் தன் குட்டியை கவலையுடன் பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்தது அம்மா நாய்.

இப்போது ‘சடசட’ வென்று பெரும் சத்தத்துடன் மழைத் துளிகள் மண்ணில் வந்து விழுத் தொடங்கிவிட்டன.

“ஜயோ.... ஜயையோ வானம் விழுமுன்னால் தண்ணீர் வந்து விழுகிறதே. இந்த தண்ணீரோடு சேர்ந்துதான் அந்த வானமும் வந்து விழுப்போகிறது” என்று சொல்லிப் பதறித் துடித்தபடியே பப்பி பெரும் வேகம் எடுத்து ஓடத் தொடங்கிவிட்டது.

வழியில் கண்டவரிடம் எல்லாம், “வானம் கீழே விழுப் போகிறது. அதுதான் நான் தப்பிப் பிழைப்பதற்காக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டுதான் அது ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தன்னோடு சேர்ந்து அவர்களும் ஓடித் தப்பித்துக் கொண்டுவிட வேண்டும் என்ற மிக நல்ல எண்ணம் பப்பியிடம் இருந்தது.

மின்னல் மின்னுவதும் நிற்கவில்லை. இட இடித்தும் முடியவில்லை. மழை பெய்வதும் ஓயவில்லை. பப்பியும் ஓடுவதை

நிறுத்தவில்லை. வெற்றிபெறத் துடிக்கும் ஒரு ஓலிம்பிக் ஓட்டப் போட்டி வீரனைப் போல மிக நீண்ட தூரத்தை ஓடிக் கடந்து கொண்டிருந்தது பப்பி.

மழையில் நனைந்து, குளிரில் விறைத்து, முச்சிரைத்து, பப்பியின் வாயில் நுரை தள்ளிக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும் அது ஓடிக்கொண்டுதானிருந்தது.

சுமார் எத்தனை கிலோ மீற்றர் தூரத்தை அது ஓடிக் கடந்திருக்கும் என்பதை அளந்து பார்ப்பதற்கு ஆட்கள் இல்லை.

மின்னல், முழுக்கம், மழை எல்லாமே ஓய்ந்த போதுதான் பப்பியும் ஒடுவதை நிறுத்திக் கொண்டது. அதன் பின்புதான் நின்று நிதானமாக வானத்தையும் அண்ணாந்து பார்த்தது. அப்பாடா... வானம் மேலேதானே இருக்கிறது!

இத்தனை நடந்தும் அந்த வானம் அங்கேயே இருக்கிறது என்றால்..... அது எத்தனை பெரிய அதிசயம்? நல்லவேளை என்தலை தப்பியதே..... பப்பி தனக்குள் யோசித்துக்கொண்டே தன் தலையை ஒரு தடவை உதறிப் பார்த்துக்கொண்டது.

பப்பிக்கு இப்போது பசித்தது. தாகத்தால் நாவரண்டு போனது. உடனே அம்மாவின் நினைவும் வந்தது. அதனால் வந்த பாதையால் திரும்பி ஓட்டதொடங்கியது பப்பி. வழிதவறிப் போகாமல் இருப்பதற்காக வழியில் தன் பாதச்சவுகேள் பதிந்த இடங்களை முகர்ந்து முகர்ந்து பார்த்துக்கொண்டுதான் அது ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

வீட்டு வாசலில் அம்மா நாய் கவலையுடன் காத்துக் கொண்டிருந்தது. பப்பியைக் கண்டதும் அது மகிழ்ச்சிக்குரல் கொடுத்தது. “வந்து விட்டாயா என் மகனே” எனக் கேட்டு தன் முன்னாங்கால்களால் அதைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டது.

“அம்மா நல்ல வேளை வானம் கீழே விழவேயில்லை” என்றது பப்பி.

“மகனே நான் சொல்வதைக் கேள். இனிமேல் ஒரு நாளும் இப்படி வீணாக ஓடிக்களைத்துப் போகாதே. இந்த உலகத்தில்

வானம் இல்லாத இடமே இல்லையடா. நீ எத்தனை தூரம் ஓடினாலும் அது உன் தலைக்கு மேலே தான் இருக்கும். அதுதான் இயற்கையின் நியதி..... இறையாட்சியின் அந்புதக்காட்சி..... நடசத்திரங்கள் கீழே உதிர்ந்தாலும், வானம் கீழே விழுவதில்லை. இனியாவது இந்த அம்மாவின் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பாயா?" என்று பப்பியின் அம்மா பப்பியைக் கேட்டது.

பப்பியும் அம்மா சொன்னதை ஏற்றுக் கொண்டு..... அம்மாவின் மடிக்குள் புகுந்து பால் குடிக்கத் தொடங்கியது.

உண்மையின் உயர்வு

நான்திரன் ஒரு நல்ல மாணவன். உண்மை, நேர்மை, அன்பு, கருணை போன்ற பல உயர் குணங்கள் இயல்பாகவே அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன. அவன் தூய வெண்ணிற ஆடை அணிந்து பாடசாலை வருவான். பள்ளிப் பாடங்களையெல்லாம் ஆர்வத்துடன் கற்றுக்கொள்வான். ஆசிரியருக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடப்பான்.

மொத்தத்தில் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் முழு மாணவர்களுக்குமே நான்திரன் ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தான்.

ஒருநாள் வகுப்பாசிரியர் கணித பாடம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். தான் நடத்தும் பாடத்தை மாணவர்கள் ஒழுங்காகக் கவனிக்கிறார்களா என்பதை அறிந்துகொள்ள அவர் ஒரு வழியைக் கடைப்பிடிப்பது வழக்கம். எதிர்பாராத சமயத்தில் மாணவர்களிடம் பாட சம்பந்தமாகக் கேள்விகள் கேட்பதுதான் அவ்வழக்கமாகும்.

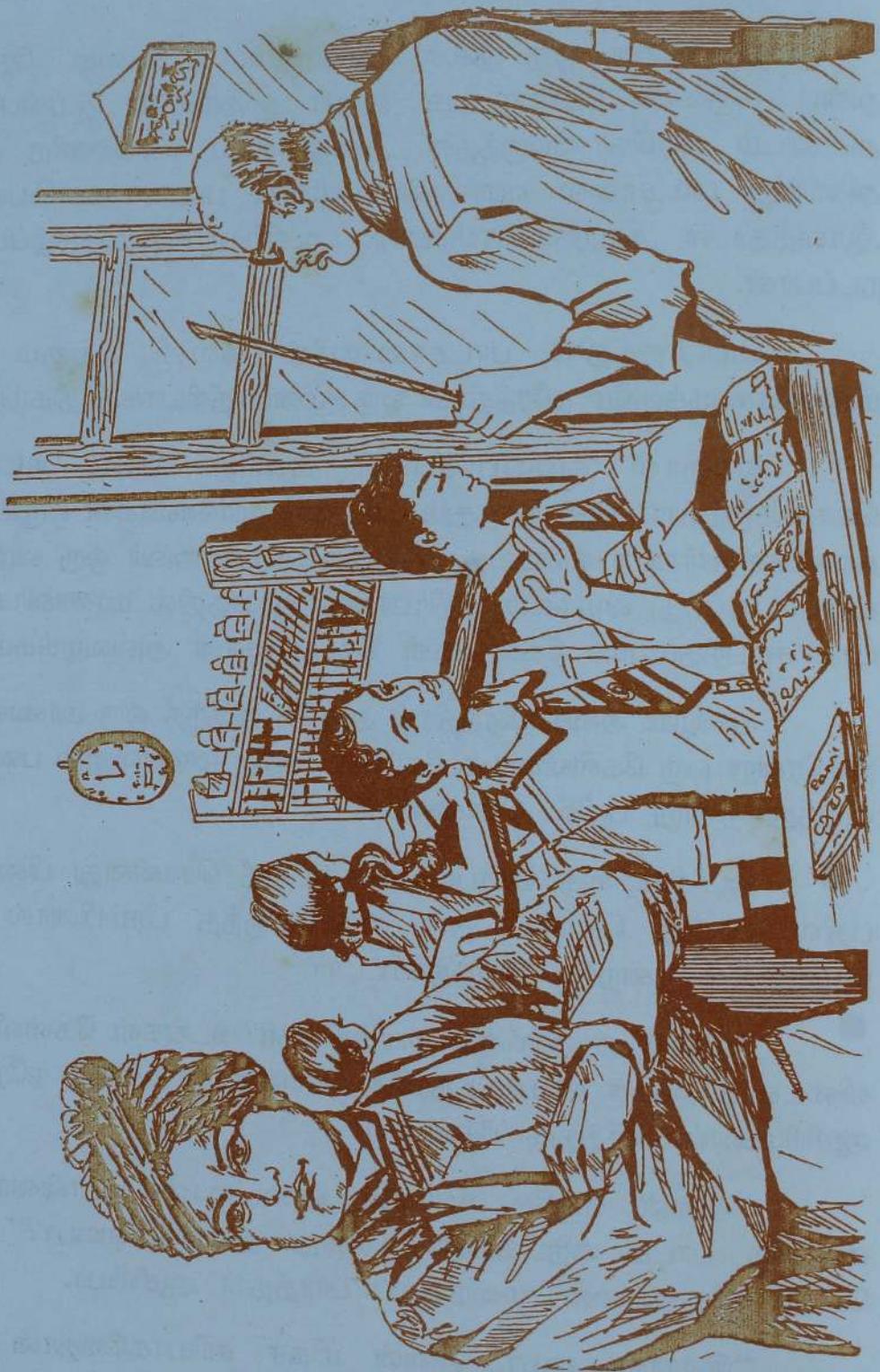
அன்றும் அவர் நான்திரன் அருகே இருந்த ஒரு மாணவனிடம் திடீரென்று ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். அந்த மாணவனும் பணிவுடன் எழுந்து நின்று பதில் சொன்னான்.

ஆசிரியருக்கு கோபம் வந்தது. “நீ சொன்னது பிழையான பதில்” என்று சொல்லி தன் கையிலிருந்த பிரம்பினால் அந்த மாணவனை நன்றாக அடித்துவிட்டார்.

“ஏன் ஜியா அவனை அடித்தீர்கள்? உங்கள் கேள்விக்கான விடையை அவன் சரியாகத்தானே சொன்னான்” என்று நான்திரன் ஆசிரியரைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அவன் எங்கே சரியான விடையைச் சொன்னான்? நீ எனக்கே பாடம் கற்பிக்கலாம் என்று நினைக்கிறாயா?” என்று கேட்டு நான்திரனை முறைத்துப் பார்த்தார் ஆசிரியர்.

“இல்லை ஜியா. அவன் மிகச் சரியாகவேதான் விடை சொன்னான்” என்று உறுதியாகச் சொன்னான் நான்திரன்.

ஆசிரியருக்கோ கடுங் கோபம் வந்துவிட்டது. தன் கைப்பிரம்பினால் நரேந்திரனுக்கும் நல்ல அடி கொடுத்தார் அவர்.

நரேந்திரன் அடிகளின் கொடிய வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டான். ஆயினும் பயந்துபோய் பேசாமல் இருந்தான் இல்லை. “நீங்கள் எட்ட இருந்தீர்கள் ஜயா. இவன் மிகவும் மெதுவான குரலில் பதிலைச் சென்னான். நான் கிட்ட இருந்தேன். அவன் சொன்னது உங்களுக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் எனக்கு விளங்கியது. அதனால் தான் நான் சொல்கிறேன். அவன் மிகச் சரியான பதிலையே சொன்னான் என்று. வேண்டுமானால் நீங்களே இப்போது அவன் அருகில் வந்து அக் கேள்வியைக் கேட்டுப் பாருங்கள் ஜயா.” என மிகவும் பணிவாக ஆசிரியரிடம் அவன் சொன்னான்.

ஆசிரியரும் நரேந்திரன் கேட்டுக்கொண்டபடியே அந்த மாணவன் அருகில் போய் நின்று மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டார்.

அவனும் முன் சொன்ன அதே பதிலை திரும்பவும் சொன்னான். அது சரியாகவே இருந்தது.

ஆசிரியர் பெருங் கவலை கொண்டார்.

“நரேந்திரா..... என்ன மன்னித்து விட்டா. தவறுதலாக உண்ணையும் அல்லவா நான் அடித்து விட்டேன்” என்று மனம் வருந்தி நரேந்திரனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார் ஆசிரியர்.

“இல்லை ஜயா. உங்கள் மேல் குற்றமே இல்லை. இவன் சத்தமாகப் பதில் சொல்லியிருந்தால் இப்படி நடந்திருக்க முடியாதே!” என்று சொல்லி ஆசிரியரைச் சமாதானப்படுத்தினான் நரேந்திரன்.

எதற்கும் அஞ்சாமல் அன்று உண்மையை உரைத்து நின்ற நரேந்திரன் என்ற அந்த மாணவன் யார் தெரியுமா?

அவர் தான் சுவாமி விவேகானந்தர்! இவர் சுவாமி இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் பிரதம சீட்ராவார். சிறந்த ஆன்மீகத் தொண்டாற்றிய இளந்துறவியும் இவராவார்.

மாந்த கொக்கு

மங்கலபுரி என்பது ஓர் அழகிய ஊராகும். அவ்வூரின் மையப் பகுதியில் ஓர் அம்மன் கோயில் உண்டு. கோயிலை அண்மை பகுதியில் பரந்த வயல்வெளிகளும் உண்டு. அவ் வயல்வெளிகளின் நடுவில் ஒரு பெரிய குளம் இருக்கிறது. அக்குளத்தின் பெயர் வட்ப்பெரியகுளம் என்பதாகும். குளத்தில் என்றுமே வற்றாத நீர்வளம் உண்டு. அதற்குள் கெண்டை, கெளுத்தி, பாரை, அயிரை, விளை, வாளை, விலாங்கு, சூடை என்று பல வகையான மீன்களும் வாழ்ந்துவந்தன.

குளத்தின் அருகில் சூடை விரித்தது போல் பெரியதோர் ஆலமரமும் நின்றிருந்தது.

கொக்கு ஒன்று இக் குளத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டது. அதற்குள் இருக்கும் மீன்களைப் பற்றியும் அறிந்து கொண்டது. கொக்கின் நாவில் நீர் உள்ளியது. தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் அக்குளத்தின் அருகிலேயே வாழ்ந்து முடித்து விடலாம் என்று அது நினைத்தது.

அதனால் அந்தக்கொக்கு மங்கலபுரம் நோக்கிப் பறந்து போனது. அங்கிருந்த குளத்தையும் தேடிக் கண்டுபிடித்துவிட்டது. குளத்தின் அருகே இருந்த ஆலமரத்தில் போய் அமர்ந்து கொண்டது.

ஆலமரத்தில் இருந்தபடியே குளத்தை நோட்டம் பார்த்தது கொக்கு.

குளத்தின் உள்ளே மீன்கள் எல்லாம் துள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. வெயில் வெளிச்சத்தில் அவையெல்லாம் வெள்ளியென மின்னிக்கொண்டிருந்தன.

கொக்கு ஆவலுடன் மரத்திலிருந்து குளக்கரைக்குத் தாவியது.

மீன்களின் தலைவனாக இருந்த வாளைமீன் கொக்கின் வருகையைக் கண்டுவிட்டது. அது அபாயக்குரல் எழுப்பியது.

அனைத்து மீன்களையும் குளத்தின் ஆழப்பகுதிக்கு வருமாறு அழைத்தது. கொக்கின் வரவு பற்றியும், அதன் நோக்கம் பற்றியும் அவற்றுக்கு விளக்கியது. கொக்கு இருக்கும் பக்கம் யாருமே போகக் கூடாது என்றும் அது மீன்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்தது.

மீன்கள் எல்லாமே தம் தலைவனின் எச்சரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டன.

ஆனால் விலாங்கு மீன் ஒன்றுக்கு மட்டும் இவையெல்லாம் வேடிக்கையாகத் தோன்றியது. ‘என்னையாவது யாரும் பிடிப்பதாவது’ என்று அது தனக்குள் எண்ணிச் சிரித்தது. யாருக்கும் தெரியாமல் அது கொக்கு இருந்த பக்கமாக நீந்திச் சென்றது.

நீண்ட நேரமாகக் காத்திருந்து களைத்துப் போயிருந்தது கொக்கு. அதன் கண்களில் இதுவரையிலும் ஒரு மீன் கூட தட்டுப்படவில்லை. கொக்கின் கால்கள் வலித்தன. அதனால் இடது காலையும், வலது காலையும் ஒன்று மாற்றி ஒன்றாகத் தூக்கி மடித்து வைத்துக் காத்திருந்தது கொக்கு.

“ஓடு மீன் ஓடி உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு”

என்று சொல்வார்கள். ஆனால் ஓடு மீனும் ஓடவில்லை. உறுமீனும் வரவில்லை.

மீன் பிடிக்கும் கனவில் இரண்டு கண்களையும் மூடியும் மூடாமலும் வைத்துக் கொண்டு..... ஒந்றைக்காலில் நின்று தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தது கொக்கு.

இப்போது கொக்கின் பக்கமாக நீந்தி வந்துகொண்டிருந்தது விலாங்குமீன். கொக்கு தன் இரண்டு கண்களையும் முழுதாகத் திறந்து மீனைப் பார்த்தது. மீனும் கொக்கைப் பார்த்தது. ‘அண்ணலும் நோக்க அவனும் நோக்கிய’ கதையாக இரண்டும் கொஞ்ச நேரம் ஒன்றையொன்று பார்த்துக்கொண்டே இருந்தன.

“கொக்காரே! கொக்காரே! என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறோ?”
விலாங்குதான் முதலில் பேச்சை ஆரம்பித்தது.

“நான் தியானம், ஜபம், தவம் எல்லாம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்” கொக்கு மீனுக்குப் பதில் சொன்னது.

“தியானம் என்றால் என்ன?”

“கண்களை முடியும் முடாமலும் வைத்துக் கொண்டிருப்பது!”

“ஜபம் என்றால்?”

“மீனே வா, மீனே வா என்று இடைவிடாமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பது”

“தவம்?”

“ஒந்றைக் காலில் நிற்பது!”

“பஜனை செய்யமாட்டாரா?”

“செய்வேனே! நீ வருவாய் எனக் காத்திருந்தேன்; நீ வருவாய் எனக் காத்திருந்தேன்!”

கொக்கு தாளம் போட்டுப் பாடிக்காட்டியது.

விலாங்கு மீன் சிரித்தது. “எனக்கும் இவற்றையெல்லாம் கற்றுத் தருவீரா?” சிரித்துக்கொண்டேதான் கொக்கிடம் கேட்டது விலாங்கு.

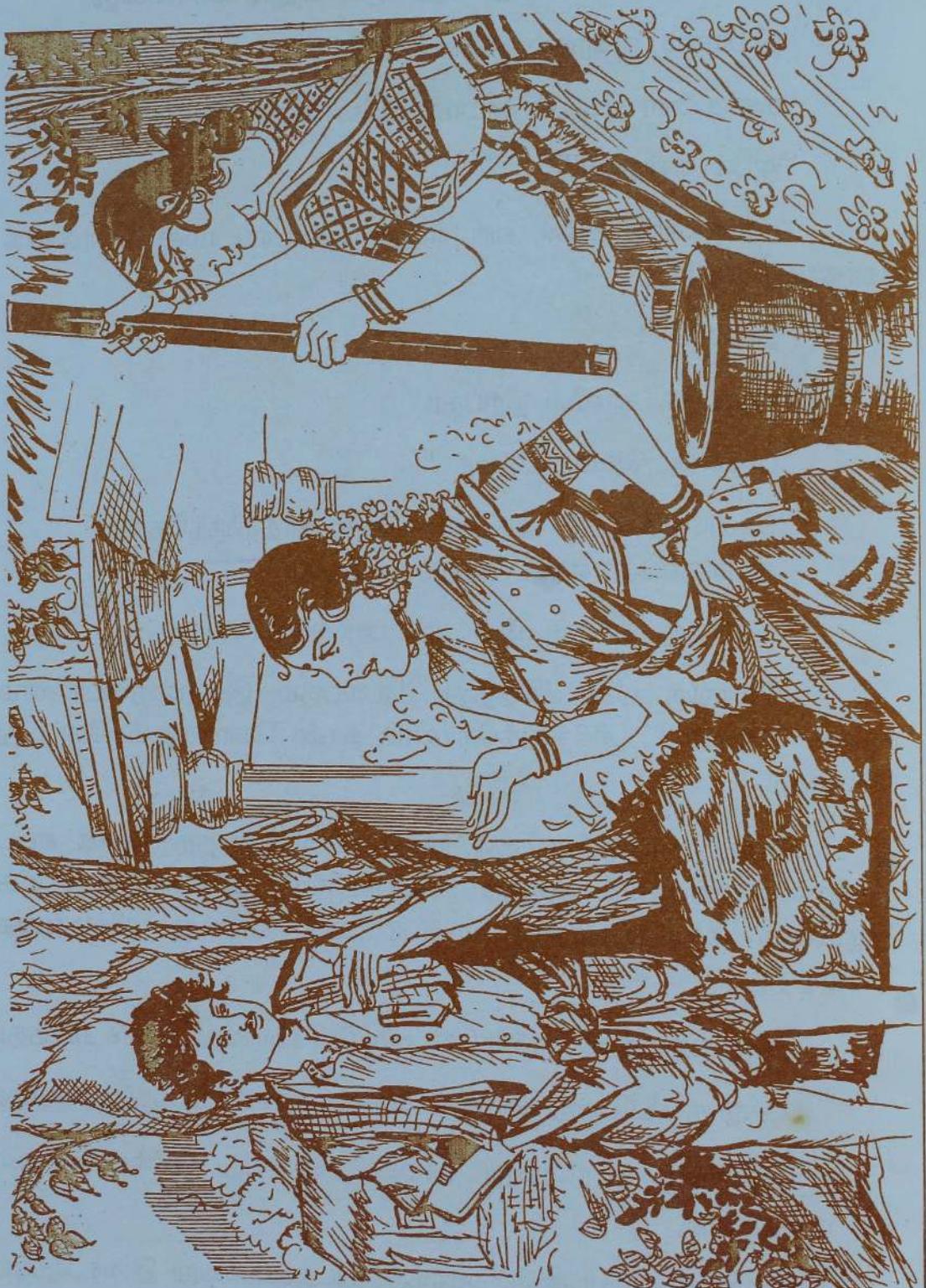
“ஆம்! கற்றுத்தருவேன். நன்றாகவே கற்றுத்தருவேன். எட்ட நிற்காமல் என் கிட்ட வாரும் விலாங்காரே! அப்போதுதான் மிக அழகாகக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.....” கொக்கு விலாங்கை அழைத்தது.

விலாங்குமீனும் கொக்கின் அருகில் வருவது போல் வந்தது.

கொக்கு சட்டென்று குனிந்து அதை கெளவிப் பிடிக்கப் பார்த்தது.

விலாங்கு சடாரென்று வழுக்கி விழுந்து தண்ணீருக்குள் ஓடி மறைந்தது.

கொக்கு பசியுடனும், ஏமாற்றத்துடனும் வேறு இரை தேடிப் பறந்து போனது.

கல்லூர் கதை சொல்லும்

நான் ஒரு கல். கல் என்றால் சாதாரணமான கல் அல்ல. உரமான பெரியதொரு உருண்டைக் கல். என் தோற்றும் எப்படி வந்தது என்று எனக்குத் தெரியாது. என் வளர்ச்சி பற்றியும் எனக்கு எதுவும் தெரியாது. ஆனாலும் யாராலும் அசைக்க முடியாத அளவுக்கு உருண்டு திரண்டு போயிருந்தேன்.

“புல்லாகிப் பூடாகிப் புழுவாய் மரமாகி
பல்விருகமாகிப் பறவையாய் பாம்பாகி
கல்லாய் மனிதராய் பேயாய் கணங்களாய்”

என்பது சிவபுராணம். அந்த வகையில் என் தோற்றமும் இறைவன் திருவருளால் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்று தான் நான் நம்புகிறேன். என் தோற்றமும் வாழ்வும் தமிழ் மண்ணில்தான் என்பதில் தனிப்பெருமை எனக்குண்டு. தலைசிறந்த தமிழ்ப் பண்பாடுள்ள மூன்று தலைமுறை மனிதர்களோடு கூடி வாழ்ந்திருந்தேன். இன்னும் பல தலைமுறை மனிதர்களோடும் கூடி வாழ்ந்திருப்பேன்.

தங்கம்மா அப்பாச்சியை உங்களில் யாருக்காவது தெரியுமோ? தெரியாது தானே! ஆனால் எனக்குத் தெரியும். வெறும் கல்லாக இருந்த என்னை உபயோகமானதோர் உரக்கல்லாக மாற்றி எடுத்துவிட்ட பெருமை அந்தத் தங்கம்மா அப்பாச்சிக்கேதான் உரித்தாகும்.

ஆயிரத்து எண்ணுறைம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதிக் காலம் அது. பதினெட்டு வயதுப் பருவத்தில் இளம்பெண்ணாக இருந்தாள் தங்கம்மாள். அவள் வீட்டின் பின் வளவில் நின்றிருந்தது ஒரு விளாத்தி. அந்த விளாமரத்தின் கீழேதான் நான் தோன்றியிருந்தேன்.

“கல்லிலே கலை வண்ணம் கண்டான்” என்று பாடினான் ஒரு கவிஞர். அதுபோல என்னிலும் ஒரு வண்ணம் காண நினைத்தாள் தங்கம்மாள். அதனால் என்னையும் ஒரு சிற்பி மூலம் செதுக்கி எடுத்துவிட்டாள். “கோயில் சிலையாக” என்று

நினைக்கிறீர்களா? இல்லை! நெல் குற்றும் உரல் கல்லாக!!

எப்போது நான் ஒரு உரல் கல்லாக மாறினேனோ அப்போதிருந்து தங்கம்மாள் நெல் குற்றியெடுப்பது என்னிடம்தான். கருங்கல் உரவில் நெல் குற்றுவது ஒன்றும் பெரிய சாதனையல்ல. ஆனால் என்னைப் போல ஒரு வெறுங்கல் உரவில் நெல்லைக் குற்றி அரிசி எடுப்பது என்பது பெரும் சாதனையல்லவா!

சுமார் அறுபது சென்றிமீற்றர் உயரத்தில் நூற்றியிருபது சென்றிமீற்றர் பருமனில் நான் இருந்தேன். மஞ்சளும், மண்ணிறமும் கலந்த வண்ணம் என்னுடையது. அதிலே சிக்கல் இல்லாமல் சிதைவுகள் இல்லாமல் கோதி எடுக்கப்பட்டிருந்தது உரல் குழி. என்னைக் கண்டவர் எல்லோருமே வியந்துபோயினர்.

உரிய பருவத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டாள் தங்கம்மாள். ஏழு குழந்தைகள் அவள் வயிற்றில் வந்து பிறந்தனர். அவர்களுள் தன் கடைக்குட்டி மகன் மீதுதான் அவனுக்குப் பாசம் அதிகம். அதனால் அவனுக்கே என்னையும், தன் வீட்டையும் அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துவிட்டு இறையடி சேர்ந்தாள். அந்த மகன் தனக்குப் பிடித்த தன் மகள் ஒருத்திக்கு என்னையும், வீட்டையும் கொடுத்து விட்டு மறைந்தார். அரும்பொருளான நான் அவர்கள் வீட்டு முற்றுத்திலேயே காலம் காலமாக குடியிருந்து வந்த கதை இதுதான்.

காலச் சக்கரம் சமூல்கின்றது.

ஆயிரத்து தொள்ளாயிரத்து நாற்பத்தியெட்டு. வெள்ளையர்கள் எங்கள் நாட்டை விட்டுப் போய்விட்டார்கள். இலங்கைக்கும் சுதந்திரம் கிடைத்தது. ஆனால் அதன் பின்பு உள்நாட்டு யுத்தம் தொடங்கிவிட்டது. அதனால் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை சீர்க்கலைந்து போனது. பழைய காலத்தில் இருந்த நிம்மதியும், சந்தோஷமும் பறி போய்விட்டது. அந்தக்காலம் மீண்டும் வருமா? இந்த ஏக்கம்தான் பாருங்கோ எனக்கு!

நாட்டில் நடந்துகொண்டிருக்கும் யுத்தம் மனித உயிர்களைப் பலி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. முடிவில்லாமல் தொடரும்

கொடுமையான யுத்தம் காரணமாக மக்கள் தம் உயிர்களோடு, உடைமைகளையும் இழந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் மக்களின் பாரம்பரியங்களும், பழம்பெருமைகள், பண்பாட்டுக் கோலங்கள் என்பனவும் அழிந்துகொண்டே போகின்றன.

போர்க்கால வன்முறைகள் என்பது முதலில் குலைப்பது குடும்ப அமைப்புக்களைத்தான். அடுத்ததாக அது ஊரைக்கெடுக்கும். பின்பு நாடெங்கும் பரவும். இதுவே தொடரும்போது அந்த வன்முறைகள் என்பது இந்த உலகெங்கும் பரவிவிடும். பின் ஒருநாளில் அதுவே இந்த முழு உலகமும் அழிந்துபோய்விடக் காரணமாகிவிடும்.

ஆகவே தான் நான் சொல்கிறேன். புதியதோர் உலகம் வேண்டும். அங்கே புற்களும், கற்களும் கூட நிம்மதியாக வாழவேண்டும் என்று.

உலகத்தின் தூக்கம் கலையுமா - கல்லின்
உள்ளத்து ஏக்கம் தொலையுமா?

ஞானோதயம் ✓

அன்னை மண் தன் துயில் நீத்தாள். “பொல பொல” வென்று புதிய பொழுதொன்று வந்து புலர்ந்தது. “தக தக” வென்று தன் தங்கப் போற்கிரணங்களை அள்ளி வீசிக்கொண்டு உதயசூரியன் கிழக்கே வந்துதித்தான். நீநிலைகளின் தாமரை மொட்டுக்கள் அவன் வரவு கண்டு மகிழ்ந்து “கல கல” வென்று தம் இதழ் விரிக்கத் தொடங்கின. பல நறுமண மலர்களும் “கம கம” வென்று மணம்பரப்பி மலர்ந்துகொண்டிருந்தன. மரங்களின் பச்சை இலைகளில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த பனித்துளிகள் எல்லாம் “பள பள” வென்று வெண் முத்துக்களாய் மின்னி ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தன. ஆஸய மணிகள் எல்லாம் “ஓம் ஓம்” என முழங்கி ஓங்காரநாதம் எழுப்பின. இன்று புதிதாய்ப் பிறந்தோம் என்று புள்ளினங்கள் எல்லாம் “சள சள” வென்று கதை பல பேசிப் பறந்தன.

இவையெல்லாம் இப்புவுலகில் புது உயிர் ஓன்று வந்து பிறக்கப் போகிறது என்பதைக் கட்டியங்கூறும் மங்கல நிகழ்வுகள் போலவே தோன்றின.

அன்றுதான் பிறந்திருந்தது அந்தச் சின்னப் பூச்சியும்! அது பிறந்த விதம் யாருக்கும் தெரியாது. தனது சிறு மணினாவுகளை அகல விரித்து இவ்வுலகைப் பார்த்தது பூச்சி.

பரந்துகிடந்த பூமியும் விரிந்து கிடந்த ஆகாயமும், அகன்று கிடந்த கடற்பரப்பும், அடர்ந்து கிடந்த கொடுங்காடும், உயர்ந்து கிடந்த மலைத் தொடர்களும், எல்லாமே அதன் கண்களுக்குத் தெரிந்தன. இன்னும் பச்சைப்பசேல் என்றிருந்த வயல்வெளிகளும் மரம் செடி கொடிகளும் அதன் கருத்தினைக் கவர்ந்தன.

“இவையெல்லாம் யாருக்காக? எனக்காகத்தானே!” எனச் சொல்லி இளநகை செய்து இறும்புதெய்தியது அந்தச் சின்னப்பூச்சி.

தன் ஈச் சிறகுகள் காயும் வரை காத்திருந்த அது, மெல்ல நகர்ந்து..... நிலத்தில் ஊர்ந்து..... பின் எழுந்து பறந்தது. அன்று

மலர்ந்த மலர் ஒன்றின் மீது வந்து அமர்ந்தது. அந்தப் புத்தம்புதிய மலரில் நிறையவே தேன் ஊறியிருந்தது. தேனைக் கண்ட பூச்சியின் சிறு நாவிலும் நீர் ஊறியது. அதைக் குடிப்பதற்காக ஆசையுடன் அது தன் சிறு கொம்புகளை நீட்டியது. அந்தநேரம் பார்த்து தேனீ ஒன்று திடீரென்று அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தது.

“யார் அது?”

பூச்சியின் காதுகள் செவிடுபடும்படியாக கத்திச் சத்தமிட்டு அதட்டியது தேனீ.

“நான் தான்” என்றது சின்னப்பூச்சி.

“நான்தான் என்றால்..... நீயென்ன இந்த நாட்டுக்கே அரசனோ?”

“அரசனுமில்லை ஆண்டியுமில்லை!”

“வேறு யார்?”

“நான் ஒரு சின்னப்பூச்சி!”

“இங்கே உனக்கு என்ன வேலை?”

“என் பசிபோக்க இந்தப் பூவில் தேன்குழிக்க வந்திருக்கிறேன்!”

“பூ எனக்குரியது. உடனடியாக இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு”

“இயற்கையின் படைப்பு எல்லோருக்கும் சொந்தமானது.”

“பூக்களின் தேன் எல்லாம் தேனீக்கே சொந்தமானது. அறிந்து கொள் அற்ப பூச்சியே!”

“தேனீக்கு மட்டும்தான் தேன் சொந்தமானதென்று சாசனம் எழுதி வைத்தவர் யார்?”

“என்னைப் படைத்த இறைவன்!”

“என்னையும் அவர்தானே படைத்தா?”

“இருக்கலாம்..... ஆனால் பூ என் உடைமையானது.”

“எனக்கும் அதில் உரிமை உண்டு.”

“ஒன்றும் இல்லை. இக்கணமே இவ்விடம் விட்டு ஓடிவிட்டால் உயிர் பிழைப்பாய். இல்லையோ இருந்த இடம் தெரியாமல் தொலைந்து போவாய்!”

“.....”

சின்னப்பூச்சி மெள்ளமாகியது.

தேனீயுடன் நேருக்கு நேர் நின்று போராடி வெல்லும் உடல் வலிமை தனக்கு இல்லை என்பது அதற்குத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் மெல்ல அப்புவை விட்டு விலகிச் சென்று, ஒரு புலநுனியின் மேல் அமர்ந்து கொண்டது. “இந்த வானமும், பூமியும் - காடும், மலையும் - கடலும், வயலும் - பூவும், கனியும் எதுவுமே எனக்குச் சொந்தமானதில்லையா?” இப்படி அது தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டது. தன் நிலை குறித்து அது மிகவும் வேதனையடைந்தது. நெடுநேரமாய் தலையைக் குனிந்திருந்தபடி நீண்ட சிந்தனையில் ஆழந்திருந்தது அந்த சின்னப்பூச்சி.

தேனீ வெற்றிக்களிப்புடன் பூவைச் சுற்றிச்சுற்றி வந்து ரீங்காரமிட்டது. பின்பு பூவின் மேல் போய் இருந்தது. தன் இரு கொம்பையும் நீட்டி தேன் அருந்தத் தொடங்கியது.

அந்த நேரம் பார்த்து அவ்விடம் நோக்கி எங்கிருந்தோ ஒரு சிட்டுக்குருவி பறந்து வந்தது. யாரும் எதிர்பாராதவிதமாய் தேனீயைப் “பட்” என்று கெளவிப் பறந்துபோனது.

சின்னப்பூச்சி இவற்றையெல்லாம் கண் கொட்டாமல் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

“ஓ..... என்ன விந்தை இது? எளியாரை வலியார் கேட்டால் வலியாரைத் தெய்வம் கேட்கும் என்னும் உண்மையிதாமோ? மின்னல் போல் வந்து மறையும் இவ்வுலகின் உயிர்வாழ்வில் யாருக்கும் எதுவும் சொந்தமானதில்லை, இவ்வுலகில் எவருமே நிலையாக உயிர் வாழ்ந்ததுமில்லை, இப்படி தனக்குள்தானே சொல்லித் தெளிந்து கொண்டது அந்தச் சின்னப்பூச்சி.

சத்திய சீலர்

ஓர் ஊரில் ஒரு சத்பிரசங்கி இருந்தார். அவரது பெயர் சத்தியசீலர் என்பதாகும். பெயருக்கேற்றவாறு அவர் மிகச் சிறந்ததோர் ஒழுக்கசீலராகத் திகழ்ந்தார். மக்கள் பயன்பெறும் வகையில் ஊர் ஊராகச் சென்று சொற்பொழிவாற்றுதலே அவரது நற்பணியாக இருந்தது. அவரது பேச்சைக் கேட்பதற்காக மக்கள் மிக அதிகமாக வந்து கூடுவது வழக்கம். அவருடைய அறிவுரைகளைக் கேட்பவர்கள் அனைவருமே நல்வழியில் நடப்பவர்களாய் மாறிவந்தனர்.

அதே ஊரில் ஓர் அதிகப் பிரசங்கியும் இருந்தார். அவர் பெயர் ஆடியபாதம் என்பதாகும். அவரது உபதேசங்கள் யாருக்கும் உபயோகமற்றவையாகவே இருந்தன.

“குடி குடியைக் கெடுக்கும். ஆதலால் யாருமே மதுபானம் அருந்தக் கூடாது” என்பார். ஆனால் மறைவாக தானே நன்றாகக் குடித்துவிட்டுக் கூத்தடிப்பார்!

“பொய் சொல்வது பாவம். அரிச்சந்திரனைப் பாருங்கள். அவர் தன் வாழ்நாளில் ஒரு பொய் கூடச் சொன்னதில்லை” என்பார். ஆனால் அவரது வாயிலிருந்து ஒரு உண்மை கூட வெளிவராது!

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலால் ஒழுக்கம் உயிரினும் ஓம்பப்படும்” என்று வள்ளுவரின் குறள் சொல்லி அதற்கான விளக்கமும் வெகு அழகாகச் சொல்லி விடுவார். ஆயினும் ஒழுக்கம் என்பதன் உண்மைப் பொருள் என்னவென்றே அவருக்குத் தெரியாது!

அதனால் ஆடியபாதத்தின் பேச்சைக் கேட்பதற்கு அதிகம் பேர் வந்து கூடுவதில்லை. தன் குறைகளை தானே உணர்ந்து கொள்ளமுடியாத அவர், சத்தியசீலரின் மேல் தீராத பொறாமை கொண்டார். அவரை எவ்வகையிலாவது மட்டும்தட்டி, அவமானப்படுத்தி, தலைகுனிய வைக்கவேண்டும் என்பது அவரது திட்டமாக இருந்தது.

அவ்வூரில் ஒரு விதண்டாவதி இருந்தான். அவனுக்கு நியாயம், அநியாயம் என்பது பற்றியெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது. அதனால் சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் தன் வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் கண்டபடி உள்ளிக் கொட்டிக்கொண்டிருப்பான். அவன் மூலமாகவே சத்தியசீலரை சிறுமைப்படுத்த வேண்டுமென ஆடியபாதம் முடிவெடுத்தார். அதன்படி அவனைத் தன்னிடம் வரவழைத்தார். குறிப்பிட்டதோரு தொகைப் பணத்தையும் அவன் கையில் கொடுத்தார்.

“ஏன் ஜயா இத்தனை பணம் தருகிறீர்கள்?” என வாயெல்லாம் பல்லாக அவன் அவரிடம் கேட்டான்.

“அந்த மெத்தப்படித்த மேதாவி மேடைகளில் எல்லாம் என்னை ஏனான்ம் செய்து பேசுகிறானே நீ கேட்டதில்லையா?” என்றவர் அவனிடம் திருப்பிக் கேட்டார்.

“யார் சத்தியசீலரைத்தானே சொல்கிறீர்கள்?”

“ஆமாம், அவன்தான். அவனே தான். அவனையே தான் சொல்கிறேன்!”

“உண்மைதான். உங்களை மூனை இல்லாத முட்டாள் என்றவர் பேசியதைக்கூட என் இரு காதுகளினாலும் கேட்டேன் ஜயா! என்று பொய்யை உண்மை போலக் கூறிப் புளுகினான் விதண்டாவதி.

“பார்த்தாயா..... பார்த்தாயா..... என்னை எப்படியெல்லாம் இழிவு செய்கிறான் என்பதை.....”

“கவலையை விடுங்கள் ஜயா. நான் எந்த வகையில் உங்களுக்கு உதவ முடியும் என்பதை மட்டும் என்னிடம் சொல்லி விடுங்கள்”

“அவரது பிரசங்கங்களை நீ குழப்ப வேண்டும்!”

“எப்படிக் குழப்புவது?”

“அவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் நேரங்களில், அவரை ஒழுங்காகப் பேசவிடாமல்; இடையிடையே பல கேள்விகளைக் கேட்டு நீ குழப்பி விட வேண்டும்!”

“அது தான் சரி. அப்படியே செய்கிறேன் ஜயா!”

ஆடியபாதம் கொடுத்த கைக்கூலிக்காக அவரது கோரிக்கைக்கு அவன் உடன்பட்டான். அதற்காக அவர் சொல்லிக் கொடுத்த கேள்விகளையெல்லாம் அப்படியே பாடமாக்கிக் கொண்டான். அதன் பின்பு சத்தியசீலரின் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த இடம்நோக்கி அவன் போனான்.

கூடியிருந்த பெருங்கூட்டத்தில் அந்த ஒழுக்க சீலர் எழுந்து நின்று பேசத் தொடங்கினார். மக்கள் அனைவரும் அமைதியாக இருந்து அவரது உரையினைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது விதண்டாவாதி எழுந்து நின்று, “ஜயா பெரிய மனிதரே! மற்றவருக்குக் கூறும் உபதேசத்தின்படி நீரே நடப்பதுண்டா?” என்று தன் முதல் கேள்வியைக் கேட்டு வைத்தான்.

சத்தியசீலரோ சிறிதும் கோபம் இல்லாமல், “அப்பனே..... மக்களுக்கு வழிகாட்டும் ‘கைகாட்டியலகை’ எங்காவது அவர்களுடன் கூடவே நடந்து சென்று வழிகாட்டியதைக் கண்டிருக்கிறாயா?” என்று சிரித்துக்கொண்டே அவனிடம் கேட்டார்.

மக்கள் எல்லோரும் விதண்டாவாதியைப் பார்த்து கைகொட்டிச் சிரித்தனர்.

விதண்டாவாதியோ அவமானம் தாங்கமுடியாமல் தன் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்துவிட்டான்.

ஆயினும் அவன் ஓரேயடியாகச் சோர்ந்து போய்விடவில்லை. ஆடியபாதம் கொடுத்த பணத்துக்கு நன்றிக்கடனாக மீண்டும் ஒரு தடவை எழுந்து நின்று, “ஜயா, உனக்கல்ல எனக்கல்லடி கண்ணே ஊருக்குத்தான் உபதேசமெல்லாம் என்பதன் பொருள் என்னவோ?” என்று இரண்டாவது கேள்வியையும் கேட்டு வைத்தான்.

சத்தியசீலர் சில நொடிப்பொழுது மௌனமாகி கண்களை மூடி நின்று யோசித்தார்.

..... அவரது தெளிந்த ஞானம் பெற்ற உள்ளூணர்வுக்கு விடயங்கள் யாவும் உள்ளங்கை நெல்லிக் கணியெனத்

தெரிந்துவிட்டன. அதனால், “என் பேச்சைக் குழப்புமாறு உனக்குப் பணமும் தந்து, உன்னையும் இங்கே அனுப்பி வைத்தாரே ஆழியபாதத்தார்! அவரிடம் தான் போய் இதற்கான விளக்கத்தைக் கேள்பா. அவர்தான் அதை மிகச் சரியாகச் சொல்லக்கூடிய தகுதியைப் பெற்றவர்” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார் சத்தியசீலர்.

விதண்டாவதி பயத்தில் ‘வெல வெல’ த்துப் போனான் கூட்டத்தினர் எல்லோரும் கோபம் கொண்டு தன்னை உதைக்கப் போகிறார்களே என்றெண்ணிக் கலங்கினான். அதற்கு முன்னால் தானாகவே எழுந்தோடிப் போய்விடுவது நல்லது என்றவன் நினைத்தான். உடனே எழுந்து, தன் குதிக்கால் தலைப்பிடியில் படக்கூடியதாய் விரெந்து ஓடத்தொடங்கினான்.

குருவின் கருணை

ஒரு ஊரில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் தன் வாழ்வில் மிக உயர்ந்த நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து வருபவராகத் திகழ்ந்தார். பந்தபாசங்கள் இல்லாதவர். சொந்த நலன்களைத் துறந்தவர். ஊரின் ஒதுக்குப்புறமாய் ஒரு ஒலைக்குடில் அமைத்து, அக் குடிசையில் அவர் மிக அமைதியாக வாழ்ந்து வந்தார்.

தன்னை நாடிவரும் மக்களுக்கெல்லாம் தனது உபதேசங்கள் மூலம் நல்வழிகாட்டி வந்தார். அவர்களது உள்ளங்களை தன் நற்போதனைகளால் தூயதாக்கி, அங்கே ஆன்மீக விதைகளைத் தூவி, ஞானம் என்னும் நீரூற்றி அவற்றை முளைவிடுமாறு செய்து, அவர்தம் நெஞ்சில் ஆன்மீகப் பயிர் வளர்த்து, அவர்களைப் பரிசுத்தவான்களாக்கிக் கொண்டிருந்தார் அக்குருவானவர்.

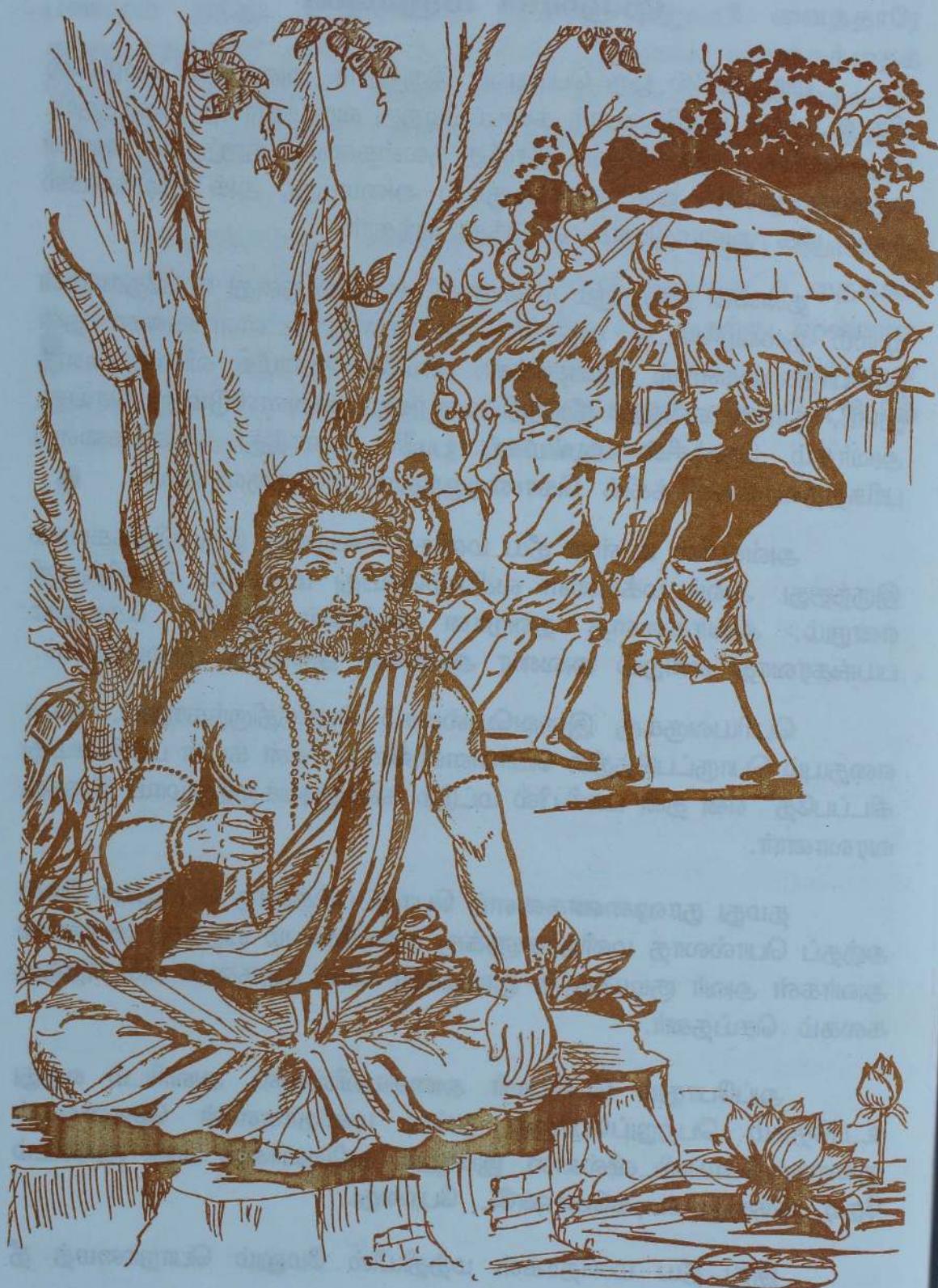
அவ்வுரில் உள்ள தீய மனிதர் சிலருக்கு இது பிடிக்காமல் இருந்தது. அவர் மக்களை வசியம்செய்து மயக்கும் மந்திரவாதி என்றும், அவர்களைத் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்லும் பயங்கரவாதி என்றும் அவரை அவர்கள் இகழ்ந்து தூஷித்தனர்.

பெரியவருக்கு இவையெல்லாம் தெரிந்திருந்தாலும், அவர் எதையும் பொருட்படுத்திக் கொள்ளவில்லை “என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என தன் பணியில் மட்டும் கண்ணுங்கருத்துமாய் இருந்து வரலானார்.

தமது தூஷனைகளைப் பொருட்படுத்தாத பெரியவர் மேல் அந்தப் பொல்லாத மனிதர்களுக்கு கடுங்கோபம் வந்தது. அதனால் அவர்கள் அவர் குடியிருந்த குடிலுக்கு மேல் கற்களை வீசி ஏறிந்து கலகம் செய்தனர்.

அப்போதும் பெரியவர் அசையவில்லை. அவரிடம் வந்து உபதேசம் பெற்றுப்போகும் நல்ல மனிதர்களின் தொகையும் குறைந்துபோய்விடவில்லை. இன்னும் புதியவர்கள் பலர் அவரிடம் தேடி வருவது கூடிக்கொண்டே போனது.

இது தீய மனிதர்கள் மத்தியில் மேலும் பொறாமைத் தீ

வந்து மூன்க் காரணமாயிற்று. அதனால் அவர்கள் அந்த ஆண்மீகத் துறவியை மனிதர்கள் தேடிப்போகும் பாதையில் நின்று, அவர்களை வழிமறித்து, “அந்த மந்திரக்காரனை யாரும் நம்பாதீகள். அவன் ஒரு பெரும் தந்திரக்காரன். அவனால் எங்கள் ஊருக்கே பெரும் கேடு வரப் போகிறது. அவன் சூனியம் தெரிந்தவன். அவனை இந்த ஊரைவிட்டே அடித்துத் துரத்திவிடுவதுதான் நல்லது” என்றுரைத்தார்கள்.

அந்தப் பெரியவர் பற்றியதான் தீயவர்களின் அவதாருகள் எவையும் நல்ல மனிதர்களின் காதில் ஏறவில்லை. அவர்கள் எதையும் பேசாமல் நிதானமாகத் தம் வழியிலே தொடர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த அயோக்கியர்களுக்கு இது மிக எரிச்சலைக் கொடுத்தது. அதனால் யாரும் காணாத இரவு நேரமாகப் பார்த்து பெரியவரின் குடிலுக்குத் தீவைத்துக் கொண்டதிலிட்டனர். குருவானவர் அந்த நேரம் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஆயினும் தன் ஞானக்கண்கொண்டு குடிசை தீப்பற்றி எரிவதை உணர்ந்து கொண்டார். அதனால் உடனடியாகவே அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறி தப்பித்துக்கொண்டார்.

அடுத்தநாளே குருவானவரின் பக்தர்கள் அவரது குடிசையை சரிசெய்து கொடுத்துவிட்டனர்.

தீயவர்களோ திருந்தவில்லை. இன்னும் ஒருநாள் பெரியவர் தனித்திருந்த நேரமாகப் பார்த்து தடிகள், கம்பிகள் போன்ற ஆயுதங்களுடன் அங்கு வந்தார்கள். கண்டபடி அவரைத் திட்டிக்கொண்டே அவர்மேல் பாய்ந்து தாக்குதல் நடாத்தத் தயாரானார்கள்.

பெரியவர் சிறிதளவாவது கலங்கினாரில்லை. “மக்காள் என்னை என்ன வேண்டுமொனாலும் செய்யுங்கள். உங்கள் மனம் மகிழ்ச்சியடையும் வரை எனக்கு எதை வேண்டுமொனாலும் செய்து கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு திருப்தி கிடைக்க இதை ஒரு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். இந்த வாய்ப்பினை உங்களுக்குத் தருவதில் நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.” என்றவர் புன்னகையுடன் கூறினார்.

வந்தவர்களுக்கு தங்கள் கண்களையும், காதுகளையுமே நம்பமுடியாமல் போய்விட்டது. தமது கைகளில் உள்ளவற்றை எல்லாம் கீழே போட்டுவிட்டு அப்படியே தலைதாழ்த்தி அவரை வணங்கி நின்றார்கள்.

பெரியவர் அவர்களுக்கும் தனது மனப்பூர்வமான ஆசிகளை வழங்கினார்.

அன்று தொடங்கி அவர்களும் அந்தப் பெரியவரின் உபதேசப்படி கேட்டு நடக்கும் நல்ல மனிதர்களாக மாறிப்போய் விட்டனர்.

உதவு

தன் அன்னையின் மடியில் அவள் வந்துதித்த பொழுதில் இவ்வுலகில் பெரும் அதிசயங்கள் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடவில்லை. அவள் வரவு பற்றியதான் எதிர்வகூறல்கள் எதனையும் தேவதூதர்கள் வானில் தோன்றி அறிவிக்கவுமில்லை. நல்லதோர் குடும்பத்தில், ஒரு நந்குணப் பெற்றோருக்கு, நடுமகளாக வந்து பிறந்தாள். அவள்தான் நடுநிலை தவறாத நல்ல பெண் மகளான பாமினி.

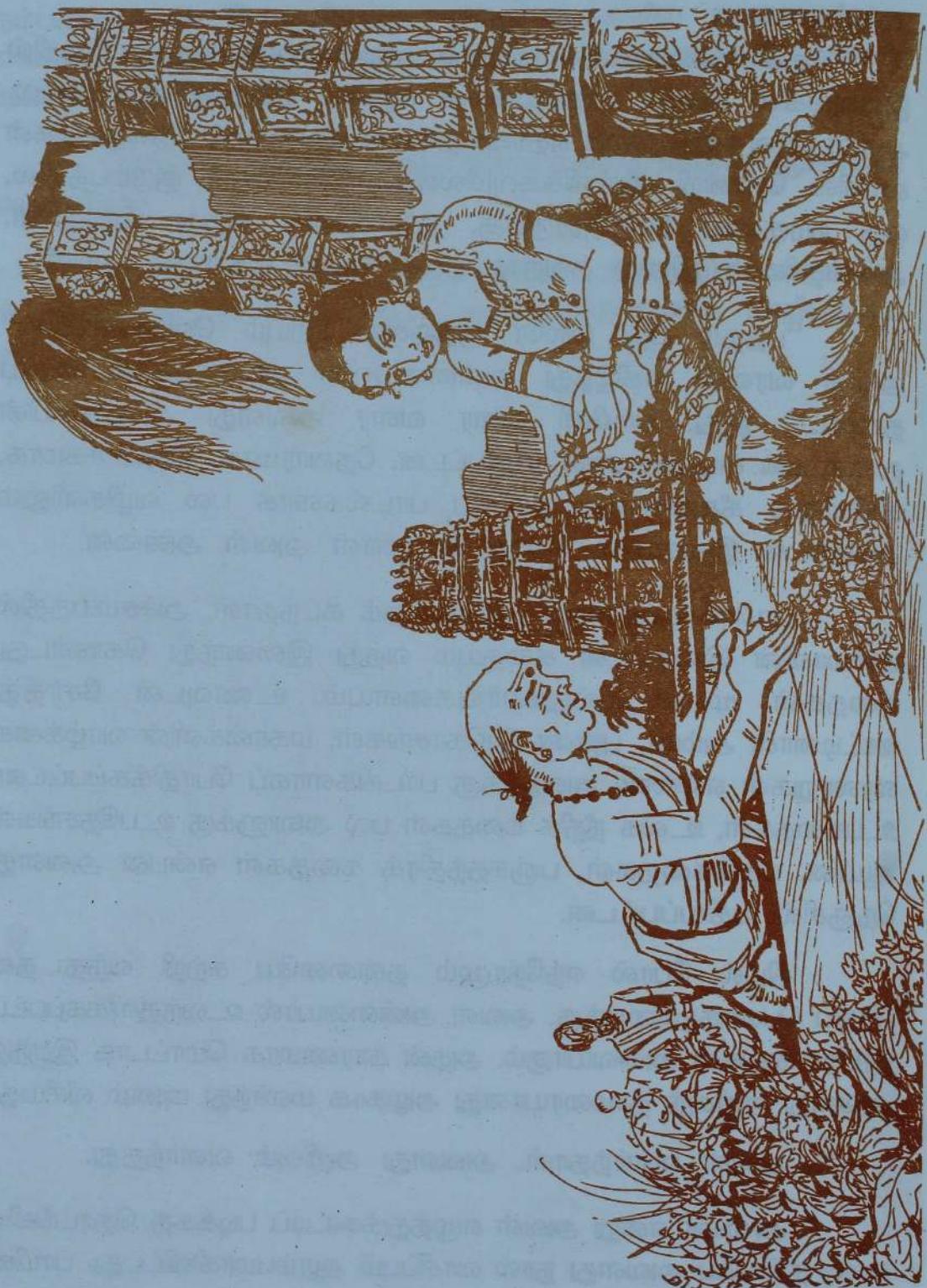
“புத்தம் புது மலரே குறுநகை புரியும் வெண்ணிலவே” அவள் வரவில் மகிழ்ந்து அன்னையவள் அவளுக்காய் பாடிய தாலாட்டு இது. பாமினி வளர வளர அவளது அன்னையின் தாலாட்டின் வடிவங்களும் மாறுபட்டன. தேவாரமாக, திருவாசகமாக, கிறிஸ்தவ கீதங்களாக, நாட்டுப் பாடல்களாக பல வழிகளிலும் அவளுடன் இசையால் மொழி பேசினாள் அவள் அன்னை.

பாமினி குழந்தைப் பருவத்தைக் கடந்தாள். அச்சமயத்தில் அம்மாவின் இசையுடன் கதையும் வந்து இணைந்து கொண்டது. கதைகள் மூலம் நல்லுணர்வுகளையும் உணவுடன் சேர்த்து ஊட்டினாள் அம்மா. புராண இதிகாசங்கள், மகான்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் எல்லாம் அவளுக்கு பாடங்களாகப் போதிக்கப்பட்டன. உபகதைகள், உலக நீதிக் கதைகள் பல அவளுக்கு உபதேசங்கள் ஆயின. பழங்கதைகள், பஞ்சதந்திரக் கதைகள் என்பன அவளது நெஞ்சில் பதியப்பட்டன.

நிழல் போல் எந்நேரமும் தன்னையே சுற்றி வந்த தன் பிரதிப் பெண்குழந்தைக்கு, அவள் அன்னையால் உவந்தளிக்கப்பட்ட நற்பிரசாதங்கள் அவையாகும். அதன் காரணமாக மொட்டாக இருந்த அவளது அறிவுத் தாமரையானது அழகாக மலர்ந்து மணம் வீசியது.

அவள் வளர்ந்தாள். அவளது அறிவும் வளர்ந்தது.

அம்-மா என்று அவள் எழுத்துக்கூட்டிப் படிக்கத் தொடங்கிய காலத்திலேயே அவளது நூல் வாசிப்பும் ஆரம்பமாகிவிட்டது. பாமினி தன் கையில் கிடைக்கும் நல்ல புத்தகங்கள் எதனையும் விட்டுவைக்க மாட்டாள். அத்தனையையும் வாசித்துவிடுவாள்.

அன்றாடம் புதினத்தாள்களையும் தவறாமல் வாசிப்பாள். நல்ல வானொலி நிகழ்ச்சிகள், செய்திகள் என்பவற்றையும் கேட்பாள். நல்ல திரைப்படங்கள், அப் படங்களின் பாடல்கள் என்பனவும் அவளது இரசனைக்குரியதானது. அதனால் நாளூக்குநாள் அவளது பொதுஅறிவு வளர்ச்சிபெற்று வருகிறது.

பாடசாலையிலும் பாமினி தன் ஆசிரியர் களுக்கு கீழ்ப்படிவுள்ள நல்ல மாணவியாக இருக்கிறாள். சக மாணவிகளுடன் வீண்வார்த்தைகள் எதனையும் பேசி அவள் நேரத்தை வீணைப்பதில்லை. மிகவும் புத்திசாதுர்யமாகப் பாடங்களைக் கற்பாள். அதனால் வகுப்பில் முதல் மாணவி அவள்தான். பாடசாலையின் விளையாட்டு நிகழ்வுகள் அனைத்திலும் அவள் தவறாமல் பங்குபற்றுவாள். அவளது அறிவுத் தாகத்திற்கும், உடலாரோக்கியத்திற்கும் உறுதுணையாயிருப்பது அவளின் பள்ளிக் கல்விதான்.

பாமினியின் வீட்டாகே ஒரு பிள்ளையார் கோயில் இருக்கிறது. காலையில் கோயிலின் பூசைக்கான ஆயத்தமணி ஓலித்ததுமே பாமினி அங்கு பிரசன்னமாகிவிடுவாள். ஆலயக் குருக்களுக்கு பூசைக்கான பூக்களை ஆய்ந்து கொடுத்தும், கோயிலில் உள்ள குப்பைகளைக் கூட்டிப் பெருக கிச் சுத்தம் செய்தும் இறைபணியாற்றுவாள். அழகு தமிழில் தேவார திருவாசகங்களை ஒதி இறைவணக்கம் செய்வாள். பூசை முடிந்ததும் குருக்களின் கையால் விபூதிப் பிரசாதம் பெற்றுத்தான் அவள் வீடு திரும்புவாள்.

ஓவ்வொருநாளும் அதிகாலை வேளையில் தனது துயில் நீங்கி எழுந்துவிடுவாள் பாமினி. எழுந்தவுடன் தன் அன்னையையும், தந்தையையும் அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்குவாள். அவர்களின் ஆசிபெற்ற பின்னால்தான் தனது அன்றாடக் கடமைகளையெல்லாம் அவள் செய்யத் தொடங்குவாள். இந்த நல்லபழக்கம் அவள் சாயி நிலையமொன்றில் கற்றுவரும் பாலவிகாஷ் கல்வியினால் வந்ததாகும். இந்த பாலவிகாஷ் கல்வித்திட்டம் என்பது பகவான் ஸ்ரீசத்ய சாயிபாபாவினால் இயற்றப்பட்ட கல்வித் திட்டமாகும். உலகின் அனைத்துக் குழந்தைகளுக்கும் உரியதாக அவரால் தயாரிக்கப்பட்ட மனித மேம்பாட்டுக்குரியதான் கல்வித்திட்டம் இதுவாகும்.

“ஓம் பூர் புவஸ்வஹ
 தத் ஸவிதூர் வரேண்யம்
 பாகோ தேவஸ்ய தீமஹி
 தியோ யோ ந ப்ரசோதயாத்”

என்னும் காயத்திரி மந்திரத்தாள் அவளது ஆன்மீகக் கல்விக்கு வழி காட்டுகிறாள். இந்த ஆன்மீகக் கல்வியானது பாமினியை சிறந்ததோர் நிறை மகளாகவும், சமூகநலன் பேணும் நற்பண்புள்ள ஒரு யோகினியாகவும் வளர்த்தெடுக்கும் என்பது திண்ணம்.

அணில் முதுகல் கோடுகள்

அன்று பெள்ளமி தினம். வானத்து வெண்ணிலவு இரவைப் பகலாகக் காட்டியது. முத்தம்மாப் பாட்டி முற்றத்து மணலில் தன் கால்களை நீட்டி அமர்ந்திருந்தாள். பாட்டியைச் சுற்றி அவளது பேரக்குழந்தைகள் எல்லாம் இருந்தன. நிலாக்கால இரவுகளில் வீட்டு முற்றத்தில் வைத்தும் மற்றும் சமயங்களில் வீட்டின் உள்ளே வைத்தும் தன் பேரப்பிள்ளைகளுக்கு கதைகள் சொல்லி மகிழ்விப்பது பாட்டியின் வழக்கம்.

இன்று தான் ஒரு கதை சொல்லப் போவதாகப் பாட்டியின் முத்தபேரன் தமிழ்மாறன் அறிவித்தான். பாட்டியும், “சொல்லடா சொல்லு..... நாங்கள் உன் கதையைக் கேட்கிறோம்” என்று தமிழ்மாறனை ஊக்குவித்தாள்.

“வேண்டாம் பாட்டி. அண்ணாவுக்கு உங்களைப் போல நன்றாகக் கதை சொல்லத் தெரியாது. நீங்களே கதை சொல்லுங்கோ பாட்டி” என்று சிணுங்கின மற்றைய பிள்ளைகள் எல்லாம்.

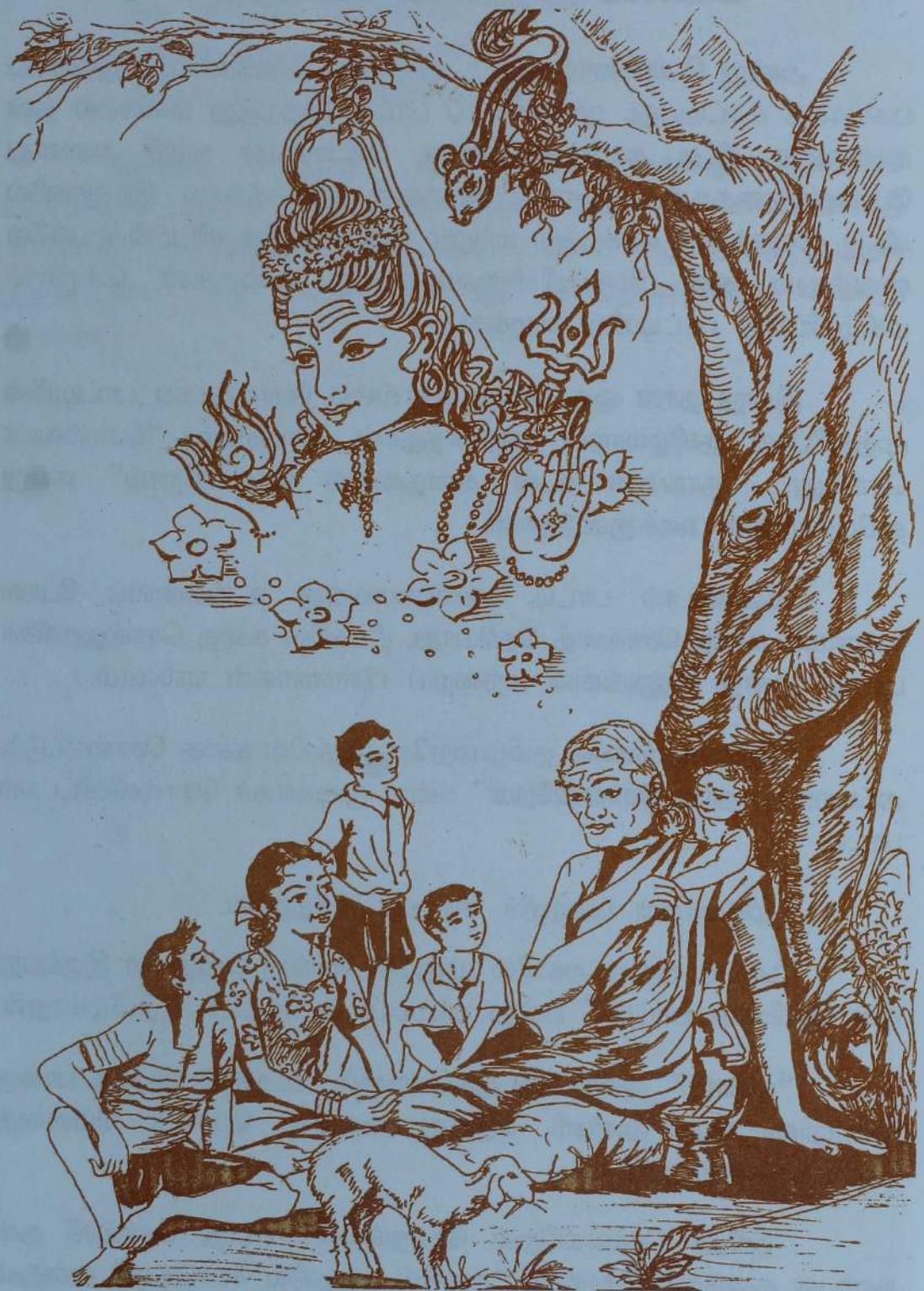
“இல்லையில்லை தமிழ்மாறனே முதலில் கதை சொல்லட்டும். அப்புறமாய் நான் சொல்கிறேன்” என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டாள் பாட்டி.

தமிழ்மாறன் வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

“பாட்டி, பாட்டி அணில் முதுகில் மூன்று கோடுகள் இருப்பது ஏன் தெரியுமா பாட்டி?” என்று பாட்டியிடம் கேட்டான் தமிழ்மாறன்.

“ஏனாம்?” என்று கேட்டுக்கொண்டே உரலில் இடித்த பாக்கு வெற்றிலையை அள்ளி எடுத்து வாயில் போட்டு மெல்லத் தொடங்கினாள் பாட்டி.

“இதோ சொல்கிறேன் கேளுங்கள்” என்று சொல்லி தன் நண்பன் தனக்குச் சொன்ன, “அணில் முதுகில் கோடுகள்” என்றும் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினான் தமிழ்மாறன்.

முன் ஒருகாலத்தில் நாட்டில் கடும் தண்ணீர்ப் பஞ்சம் ஒன்று வந்ததாம். நீண்ட நாட்கள் மழை பெய்யாத காரணத்தால் கிணறுகள் யாவும் வற்றிப்போய்விட்டனவாம். கொடுமையான வரட்சி காரணமாய் உயிரினங்கள் எல்லாம் ‘தண்ணீர்..... தண்ணீர்’ என்று தவித்துப் போய் நின்றனவாம். அவை கடவுளிடம் தம் துன்பத்தை முறையிட்டு அழுதனவாம். அப்போது கடவுள் அவர்கள் முன் தோன்றினாராம்.

“உங்களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்க வேண்டுமானால் நீங்கள் புதிய கிணறு ஒன்றைத் தோண்ட வேண்டும்” என்றாராம். பின்னர் அக்கூட்டத்தில் நின்றிருந்த அணில் பிள்ளை ஒன்றையும், பலுனிக்குஞ்சு ஒன்றையும் தன்னருகே அழைத்தாராம். அவற்றிடம் கிணறு தோண்டும் பணியை ஓப்படைத்துவிட்டு மறைந்து போனாராம்.

கடவுளின் கட்டளையை மதித்து பலுனிக்குஞ்சு கஷ்டப்பட்டு கிணறு வெட்டியதாம். அணிலோ அலட்சியமாய் மரங்களிலே தாவி ஏறிக் குதித்து விளையாடிக்கொண்டிருந்ததாம். கிணறு வெட்டி முடிந்ததும் அதைக் கடவுளிடம் சொல்வதற்காக பலுனிக்குஞ்சு போனதாம். அதை முந்திக் கொண்டு அணில்பிள்ளை அங்கே ஓடிப் போய்விட்டாராம்.

அவர் எப்படிப் போனார் தெரியுமோ? கிணறு வெட்டி வந்திருந்த சேற்றுநீரில் உருண்டுபுரண்டு தன்னை அழுக்காக்கிக் கொண்டு..... ஆனால் பலுனிக்குஞ்சு கடவுளைப் பார்க்கப் போகிறேனே என்று நன்றாகக் குளித்து முழுகி சுத்தமாகத் தான் போயிருந்ததாம்.

கடவுள் இரண்டு பேரையும் பார்த்தாராம். அணில்தான் கிணறு வெட்டிக் களைத்துப்போய் வருகிறது என்று நினைத்தாராம். அணில் முதுகில் அன்புடன் வருடிக் கொடுத்தாராம். அது திருநீற்றுக் குறிகள் போல மூன்று வெண்குறிகளாக அதன் முதுகில் படிந்துபோய் விட்டதாம்.

பின்பு பலுனிக்குஞ்சைப் பார்த்து, “நீ என் கட்டளையை மதித்து நடக்கவில்லை..... கிணற்றை வெட்டவில்லை. அதனால் தத்தித்தத்தி நடப்பாயாக!” என்று சாபமிட்டாராம் என்று முச்சவிடாமல் கதை சொல்லி முடித்தான் தமிழ்மாறன்.

“போடா போ. பொய்க் கதையெல்லாம் சொல்லாதே! கடவுளை யாராவது ஏமாற்ற முடியுமா?” என்றான் இளமாறன். இதைக் கேட்டு குழந்தைகள் எல்லாமே “பொய்க் கதை..... பொய்க் கதை” என்று சொல்லி கைகொட்டிச் சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டன.

தமிழ்மாறனின் முகம் வாடிப்போய் விட்டது.

“யார் உனக்கு இந்தக் கதையைச் சொன்னார்கள்?” என்று மாறனிடம் கேட்டாள் பாட்டி.

“என் நண்பன் அறிவழகன் தான் சொன்னான் பாட்டி” என்றான் தமிழ்மாறன்.

“சரி இருக்கட்டும். கதை என்றால் கற்பனையும் இருக்கும். உண்மையும் இருக்கும். இன்னும் எத்தனையோ பல விடயங்கள் ஒரு கதைக்குள் பொதிந்திருக்கும். அவற்றைப் பகுத்தறிந்து பார்க்கும் திறமைதான் எமக்கு இருக்க வேண்டும். அணில் முதுகில் கோடுகள் எப்படி வந்தன என்ற இன்னுமொரு கதை உண்டு. அதை நான் இப்போது உங்களுக்குச் சொல்லப் போகிறேன்.” என்று சொல்லி, அந்தக் கதையை சொல்லத் தொடங்கினாள் முத்தம்மா பாட்டி.

“உங்களுக்கு நான் இராமாயணக் கதைகள் எல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன்தானே. அதிலே வரும் கதைநாயகன் ஸ்ரீராமனையும் நீங்கள் அறிவீர்கள்தானே. இறைவனால் இவ்வுலகுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட ஒன்பது அவதாரங்களில் அவரும் ஒரு அவதாரம் என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியும்தானே.” பாட்டி தன் பேரப்பிள்ளைகளிடம் கேட்டாள்.

“தெரியும் பாட்டி தெரியும்” என்று ஓரே குரலில் சொல்லின பிள்ளைகள் எல்லாம்.

“ஓம். இறைவன் தானே நேரில் வந்து அருள் செய்ய முடியாத காரணத்தினால்தான் அவதாரங்களைப் படைத்தார். மனித உருவில் தோன்றிய அந்த இறைதூதர்களும் தமக்குரிய அவதாரப் பணிகளை அந்த ஆண்டவனின் கட்டளைப்படி நிறைவேற்றிச் செல்வார்கள். இராமர் இவ்வுலக அவதாரம் செய்ததன் முக்கிய

காரணம் இராவணனை வதம் செய்வதற்காகவே”

“வதம் என்றால் என்ன பாட்டி?” குழந்தைகள் கேட்டன.

“வதம் என்றால் தீமையை இல்லாமல் ஒழிப்பது என்று பொருள்” என்ற பாட்டி தொடர்ந்தும் கதை சொல்லலானாள்.

“இராமர் சீதையை சிறை மீட்டுச் செல்ல இலங்கை வந்தாரல்லவா? அப்போது தனது போர்ப் படைகளை கடல் மார்க்கமாகவே அவர் இங்கு கொண்டு வர வேண்டியிருந்தது. அதற்காக கடலில் பாலம் ஒன்றைக் கட்டுவித்தார் இராமர். இந்த மன் அணையின் பெயர் “சேதுபந்தனம்” என்பதாகும். அவர் சேது அணையைக் கட்டுவித்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு சிறு அணில் கூட அவருக்கு உதவியதாம். அதன் காரணமாய் அவர் அணில் முதுகில் பரிவுடன் வருடிக்கொடுத்ததே, அங்கே அழகான மூன்று கோடுகளாகப் பதிந்து போய்விட்டதாம்” என்று சொல்லி முடித்தாள் பாட்டி.

“அணில் எப்படி அணை கட்டும் பாட்டி?” என்று கயல்விழி கேட்டாள்.

“இராவணனை வெல்வதற்காக ஒரு சிறு அணில் கூட இராமருக்கு உதவியது என்பதையே இக்கதையின் கருப்பொருள் விளக்குகிறது. மற்றும்படி அணில் அணை கட்டுமா..... கட்டாதா என்ற கேள்விக்காக ஏற்பட்ட கதையல்ல இது” என்று கயல்விழிக்கு விளக்கம் சொன்னாள் பாட்டி.

“சரிதான்..... சரிதான்” என்று தம் தலைகளை ஆட்டி பாட்டி சொன்ன விளக்கத்தை திருப்தியுடன் ஏற்றுக் கொண்டன அனைத்துக் குழந்தைகளுமே.

“ஆனால் இராமரோடு சண்டை செய்த இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகளாமே பாட்டி! அது எப்படி? அந்தப் பத்துத்தலைக் குழந்தையை இராவணனின் அம்மா எப்படி தன் வயிற்றில் சுமந்து பெற்றாள்?” இளமாறன் தன் நீண்ட நாள் சந்தேகத்தை பாட்டியிடம் கேட்டான்.

“தமிழில் ‘உவமை அணி’ என்று ஒன்று உண்டு. தெரிந்த பொருளைக் கொண்டு தெரியாத பொருளை விளங்க வைக்க இவ்வணி உபயோகிக்கப்படுகிறது. ‘பவளம் போல் மேனியில் பால் வெண்ணீரும்’ என்று குனித்த புருவமும் எனத் தொடங்கும் தேவாரத்தில் ஒரு வரி வருகின்றதல்லவா? அதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று தெரியுமா? பவளம் போன்ற சிவந்த மேனியில் பால் போன்ற வெண்மை நிறமான திருநீரு இருப்பது போல என்பதுதான். அதேபோலத்தான் இராவணனின் பெரும் ஆற்றலைக் குறிக்கும் வகையில் ‘பத்துத்தலை’ உள்ளவனாக அவன் அறிமுகம் செய்யப்படுகிறான். இங்கே பத்துத்தலை என்று வருவது உவமை அணியைச் சேர்ந்ததாகும்.” என்று இளமாறனின் கேள்விக்கு அழகாக விளக்கம் சொன்னாள் பாட்டி.

குழந்தைகள் எல்லாமே அந்த விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டன.

“பாட்டி, அவதாரங்களை எங்களிடம் அனுப்பி வைத்தவர் இறைவன் என்றால், அந்த இறைவன் எங்கே இருக்கிறார் பாட்டி” என்று ஆவலுடன் கேட்டாள் கனிமோழி.

“இது ஒரு நல்ல கேள்வி” என்று கனிமோழியின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு, இறைவன் ஒருவன் இருக்கின்றான் என்னும் உண்மைதனை விளக்க ஆரம்பித்தாள் பாட்டி.

“இந்த உலகம் இயங்குவதற்கான காரணம் பஞ்சபுதங்களின் செயற்பாடுகளாகும். ~~நிலம்~~ - நீர் - ~~காஷ்மீர்~~ - நெருப்பு - ஆகாயம் என்பவற்றை நாம் கீண்களால் காணமுடியும். ஆனால் காற்றை மட்டும் காணவே முடியாது. மரங்கள், இலைகள் என்பன அசைவதன் மூலமே காற்றின் இயக்கத்தை எம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஆனால் அந்தக் காற்று இல்லாமல் எங்களால் உயிர் வாழவே முடியாது. அதுபோலவேதான் கடவுளும். நம் வாழ்வில் உண்டாகும் நிகழ்வுகள் மூலமாக நாம் கடவுளை உணர்ந்துகொள்ள முடியும். இந்துசமயத்தில் இறைவனை பல வடிவங்களில் காணலாம். அதில் நாம் விரும்பும் ஒரு வடிவத்தை தெரிவு செய்து, அந்த இறை வடிவத்தின் மேல் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்து, வணங்கி

வழிபாடு செய்து வந்தால் பலன் உண்டு. அப்படி வணங்கும் போது உண்மை, நேரமை, உயிர்களிடத்தில் அன்பு என்னும் நற்பண்புகளையும் நாம் தவறாது கடைப்பிடிக்க வேண்டும். காந்று எப்படி நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமலேயே நம்மை வாழ வைக்கிறதோ அப்படியேதான் கடவுளும்” என்று சொல்லி முடித்தாள் பாட்டி.

“அப்படியானால் சிலர் கடவுளே இல்லை என்கிறார்களே பாட்டி” என்று கேட்டாள் தமிழினி.

“ஓமோம்! அப்படிப்பட்டவர்களும் இந்த உலகத்தில் இருக்கிறார்கள்தான். அவர்களின் அறியாமை தான் அதற்கான காரணமாகும். அவர்களை ‘நாத்திகர்’ என்று சொல்வார்கள். கடவுளின் பெயரால் பொய்யும் புரட்டும் செய்து கொண்டும், முட நம்பிக்கைகளைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டும், உயிர்களை வதைத்துக் கொண்டும், போலி வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பொய்யான மனிதர்களைப் பார்த்து வெறுத்துப் போனவர்களே ‘கடவுளே இல்லை’ என்ற முடிவுக்கு வருகின்றார்கள். சமயப் பற்றுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் கூட மேற்கூறிய காரணங்களினால்தான் நாத்திகராக மாறி விடுகிறார்கள். அதே சமயம் இவர்களில் சிலர் தமது நந்துணை நந்செயல்களினால் அன்புள்ள நல்ல மனிதர்களாக வாழ்ந்து காட்டுவதும் உண்டு. ‘அன்பே சிவம்’ என்று வழங்குவது இதன் காரணமாகத்தான்.”

இனிய தமிழில் தேவாரப் பாடல்களைப் பாடிய நாயன்மார்களான அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் என்போரும் - தேன் தமிழில் திருவாசகம் பாடியவரான மாணிக்கவாசகரும் எதற்காக அவற்றைப் பாடி வைத்தார்கள்? இறைவனின் அற்புதங்களை அவர்கள் உணர்ந்த காரணத்தினால்தான் அவர்களால் அவற்றைப் பாடமுடிந்தது! வெறும் கல்லைப் பார்த்து இத்தனை உயிரோட்டமுள்ள அழகு தமிழ்ப் பாடல்களை யாராவது பாடுவார்களா என்ன?

திருமூலரின் திருமந்திரத்திலிருந்து - திருவள்ளுவரின் திருக்குறள் வரையும் அவர்களின் ஆக்கத்திற்னுக்கு அருள்புரிந்தவர் ஆண்டவனே! கடவுள் தன் இருப்பை உணர்த்துவதற்காக காலத்தால் அழியாத கருவுலங்களையெல்லாம் இப்படிப்பட்டவர்களைக்கொண்டு

படைப்பித்து வைத்திருக்கின்றார் என்பது தான் உண்மைத் தத்துவமாகும்.

இன்னும் இராமலிங்கவள்ளாலார், ரமணமகரிஷி, சுவாமி ராகவேந்திரர், இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர் போன்ற மகான்களும் இறையருளால் தோன்றிய மனிதப் பிறவிகள்தான். இறைவனின் கருணையைப் பெற்றவர்களே, இறைவனின் இருப்பையும் உணர்ந்து கொள்கின்றார்கள்! “அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி” என்று சொல்கிறது சிவபூராணம்..... என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் பேரக்குழந்தைகளின் முகங்களை நிலவொளியில் உற்றுப் பார்த்தாள் முத்தம்மாப் பாட்டி.

அனைவரின் முகங்களும் ‘நம்பிக்கை ஓளி’யுடன் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன.

பாலரின் உடல்நலமும் விளையாட்டும்

மனிதரின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய வசதிகளையும், குழலையும் அமைத்தற்கு, சாதாரண கல்வியைப் போன்று தேகாப்பியாசக் கல்வியும் உதவுகின்றது. ஒருவன் சிறந்த முறையில் சீவிப்பதற்கும், அரிய சேவைகள் செய்வதற்கும் பக்குவம் உடையோனாதலுக்கு இக் கல்வி அவசியமானது. இது அவயவங்களின் சக்தியை விருத்தி செய்கிறது. தசைநார்களுக்கு வலிமையைக் கொடுக்கிறது. இதனைச் சரியான முறையில் கையாளுவதனால் தேகாரோக்கியமும் திருப்தியும் ஏற்படுவதோடு, சரியான மனோநிலையும் நல்வாழ்வும் உண்டாகும். இவற்றால் சந்தோஷம், வல்லமை, ஒழுக்கம் என்பன கிட்டுகின்றது.

உடற்கல்வியானது ஒருவனை உயர்ந்த வாழ்வு வாழ்வும், சிறந்த கடமையுணர்வுடன் கடமையாற்றவும் வழியமைக்கிறது. புத்திக் கூர்மைக்கும் இக்கல்வியே உறுதுணை புரிகிறது. கூன் முதலாகிய உறுப்புச் சிதைவுகளுக்கும், கண்பார்வைக் கோளாறுகள், கூச்சவுணர்ச்சி, ஒழுங்கான தசையமைப்பில்லாத உடல் இவை போன்ற உடற்குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்யவும் உடற் கல்வியும், விளையாட்டும் உறுதுணை புரிவதை அவதானிக்கலாம்.

தேக ஆரோக்கியமும், சரியான மனோ நிலையும், வல்லமை, ஒழுக்கம் என்பனவும் பாலர்களின் கல்விக்கு முறையான அத்திவாரமாகக் கொள்ளப்படத்தக்கன. சரியான உடற்பயிற்சியுடன் கதையை, ஓட்டிய விளையாட்டுக்கள், பாலர்களுக்கு அறிவையும், நடிப்புத் திறனையும், தேகப்பயிற்சியையும் கொடுக்கின்றன. பாலர்கள் எதைப் பார் க் கின்றார் களோ அதன் படி நடக் கும் சுபாவமுள்ளவர்களாய் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு பாடசாலையில் கற்பிக்கப்படும் கதைகளை நடிக்கச் செய்வதால் அச்சுபாவத்தைப் பின்பற்ற வைக்கலாம்.

ஒவ் வொரு பிள் ளையும் கதையை ஒட்டிய விளையாட்டுக்களை நடிப்பதனால் தன்னைச் சுற்றியுள்ள குழலின் தன்மையை நன்கு அறிந்து கொள்கின்றது. வீடு, அயல், பாடசாலை என்னும் இடங்களில் என்ன நடக்கிறதோ அதையேதான் அவர்களும்

நடிக்கின்றனர். பாலர்களுடைய கல்விக்கு காலத்துக்கேற்ற விளையாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்து நடிக்க வைப்பது நல்ல பயனைக் கொடுக்கிறது. பிள்ளைகள் சுறுசுறுப்பாகவும், தன்னிச்சையாகவும் இயங்குவதற்கு இந்த நடிப்பு மூலக் கல்வி உதவி செய்கிறது.

பாலர்களது விளையாடும் இயல்பினை கல்விப்பக்கம் இழுத்து நல்வழிப்படுத்தலாம். விளையாட்டு மூலம் கல்வி விருத்தி செய்வது சுலபம். ஒடி விளையாடுவது, பந்துவிளையாட்டு போன்ற விளையாட்டுக்கள் அவரது உடல், உள் ஆற்றல்களை வெளிப் படுத்துகின்றன. அவரவர் புத்திக் கூர்மைக்கு ஏற்பவும் பலவகையான விளையாட்டுக்கள் அவர்களிடமிருந்து வெளிப்படுகின்றன.

ஒரு குழந்தையானது தான் பிறந்த கையுடனேயே தன்கையைக் காலை அசைத்து இயல்பாகவே விளையாடத் தொடங்குகிறது எனலாம். அப்படிப்பட்ட குழந்தை வளரும் பருவத்தில் பல்வேறுபட்ட விளையாட்டுக்களை விரும்பி விளையாடத் தொடங்குவதில் அதிசயம் எதுவும் இல்லையென்று தான் கூற வேண்டும்.

விளையாட்டு மூலம் பாலர்களுக்கு ஓர் ஒழுங்கு நிறைந்த தன்மையை உணர முடிகிறது.

உதாரணமாக வட்டப் பந்தாட்டம் என்னும் விளையாட்டை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இவ்விளையாட்டுக்கு ஜிந்து அல்லது ஆறு பந்துகள் தேவை. இருவருக்கிடையில் இரண்டு அல்லது மூன்று அடி இடைவெளி விட்டு பிள்ளைகள் வட்டமாக நிற்க வேண்டும். ஒருவன் பந்துகளை ஒன்றான்பின் ஒன்றாக - ஊதுகுழல் ஊத - கடத்துவான். ஒழுங்கின் பிரகாரம் பந்துகள் தரையில் விழாமல் துரிதமாய்க் கடத்த வேண்டும். பந்தைத் தவற விட்டவர், தவறவிடச் செய்தவர் உட்பட இருவரும் ஆட்டத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டு வர வேண்டும். கடைசிவரை விலகாதவனே வெற்றி வீரனாவான்.

இவ்விளையாட்டில் ஒவ்வொரு பிள்ளையும் சம அளவில் இடைவெளி விட்டு நிற்கின்றனர். ஊதுகுழலின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து உடனடியாகச் செயலாற்றத் தொடங்குகின்றார்கள். பந்துகள் தரையில் விழாமல் கவனித்துப் பிடிக்கப்படுகின்றன. தவறாக ஆடியவர் தாமாகவே ஆட்டத்திலிருந்து விலகுகிறார். கடைசிவரை விலகாத வெற்றி வீரன் கதாநாயகனாகின்றான். அடுத்த தடவை

தாழும் ஒரு வெற்றி வீரனாக ஆக வேண்டுமென ஒவ்வொருவரும் நினைக்கின்றனர். இவையெல்லாம் இவ்விளையாட்டில் காணப்படும் ஒழுங்கு முறைகளாகும். இவ்வொழுங்குமுறைகள் ஒவ்வொரு பாலரின் உள்ளத்திலும் வளரப் போகும் வித்தாகப் பதிவாகின்றன.

கதையை ஓட்டிய விளையாட்டுக்களை பிள்ளைகள் விளையாடும் போது அவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த கதைகளாகத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். உதாரணமாகத் ‘தொப்பி வியாபாரி’ கதையை எடுத்துக் கொள்வோம். சிறுவர்கள் பாடசாலைக்கு அணிந்து வரும் தொப்பிகள் அனைத்தையும் மூடையாகக்கட்டிக் கொள்ளலாம். ஒரு மாணவன் தொப்பி வியாபாரி போல அம்மூடையைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு, “தொப்பி வேண்டுமா தொப்பி?” என்று கூவியபடி சுற்றிவர வேண்டும். அவர் தானும் ஒரு தொப்பியை அணிந்திருக்க வேண்டும். பின் அவர் களைப்பினால் ஒருமரத்தின் கீழ் மூடையை வைத்து விட்டு சாய்ந்து உறங்குவது போல் உறங்க வேண்டும். மிகுதி மாணவர்கள் எல்லோரும் குரங்குகளாக மரத்திலிருந்து குதிப்பது போல் குதித்து இறங்கி, அந்த வியாபாரி அணிந்திருப்பது போலப் பார்த்து தாழும் ஒவ்வொரு தொப்பியாக எடுத்து அணிந்து கொள்ள வேண்டும். பின்பு மரமேறிக் குந்திக் கொண்டிருப்பது போல ஒவ்வொரு இடமாகக் குந்தியிருக்க வேண்டும். வியாபாரி கண் விழித்ததும் தொப்பிகளைக் காணாமல் அங்கு மிங்கும் தேடுவான். குரங்குகளின் சத்தம் கேட்கவேண்டும். வியாபாரி அப்போது தான் அவற்றைப் பார்ப்பது போல் பார்ப்பார். வியாபாரி, “தா....தா” என்று கேட்டுக்கையை நீட்டுவார். குரங்குகளும் “தா....தா” என்பது போலக்கைகளை நீட்டும். வியாபாரி நன்றாக யோசிப்பார். குரங்குகள் செய்வதைச் செய்யும் தன்மையுள்ளன என்பதால் தன்தொப்பிகளைக் கழற்றி அவர் ஏறிந்து காட்டுவார். குரங்குகளும் தத்தமது தொப்பிகளைக் கழற்றி ஏறியும். வியாபாரி மகிழ் ச் சியான முகபாவனையுடன் தொப்பிகளைப் பொறுக்கியெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு, “தொப்பி வேண்டுமா தொப்பி” என்று கூவிக் கொண்டு செல்வார்.

இவற்றையெல்லாம் ஆசிரியர் முதலில் நடித்துக் காட்ட வேண்டும். எல்லாப் பிள்ளைகளும் விளையாடும்படி உற்சாகப்படுத்த வேண்டும். இவ்வகையான விளையாட்டுக்கள் மூலம் பாலர்கள்

தொப்பி வியாபாரியின் கதையை அனுபவபூர்வமாக அறிகின்றனர். கதை அவர்கள் மனதில் பசுமரத்தாணி போலப் பதிந்துகொள்ளும். சமயோசிதபுத்தி, பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண முயலுதல் என்பன இக்கதை மூலம் அவர்தம் மனதில் பதிவாகின்றன. இப்படியே ஒவ்வொரு கதையாக நடிக்கப்படும் போது அக்கதையின் சிறப்பியல்புகள் அவர் மனதில் பதியப்படுகின்றன.

ஒரு தாயின் அன்பான பராமரிப்பிலேயே ஒரு குழந்தையின் உடல் ஆரோக்கியம் தங்கியுள்ளது. ‘சுத்தம் சுகம் தரும்’ என்பதற்கிணங்க குழந்தையை சுகாதார நெறிகளுக்கமைய வளர்த்தெடுத்தல் அவசியமாகிறது. அசுத்தத்தினால் உண்டாகும் கிருமித்தொற்றுக்களால் குழந்தையின் உடல் நலம் பாதிப்படையும். கொதித்தாறிய நீரைப் பருகக் கொடுத்தல், நகங்களை வெட்டி விரல்களை சுத்தமாகப் பேணுதல், போன்றாக்கான உணவுளித்தல் என்பன ஒரு குழந்தையின் ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு உகந்ததாகும்.

முட்டை, பால், மரக்கறி என்பனவற்றைக் குழந்தைகளின் உணவில் தாராளமாகச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். வளரும் குழந்தைகளுக்குப் புரதச்சத்து நிறைந்த உணவு வகைகள் அத்தியாவசியமானவை. இன்னும் மீன் என்னைய், தோடம்பழம், எலுமிச்சைச்சாறு என்பவற்றைக் கொடுப்பதன் மூலம் தேவையான உயிர்ச்சத்துக்களையும் அவர்களுக்கு அளிக்கலாம்.

குழந்தைகளின் ஆடையணிகளை சுத்தமாகப் பராமரிப்பதும், குளியல் போன்றவற்றை ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிப்பதும் சரியான சுகாதார முறைகளாகும். மலசலகூட பாவனையின் பின் சவர்க்காரமிட்டுக் கைகழுவதலைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். குடும்ப அங்கத்தினர் அனைவருமே இம்முறையினை தவறாமல் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். குழந்தையின் வயிற்றில் ஏற்படும் பூச்சித் தொல்லைகளை வைத்தியரின் ஆலோசனைகளுடன் கூடிய தகுந்த மருந்துகளைக் கொடுத்து அகற்றுதல் வேண்டும்.

மூன்று வயதுக் குட்பட்ட பிள்ளைகள் தாயின் அரவணைப்பிலும், ஆறு வயதுக்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகள் பாடசாலையிலும் இடைவையதுப் பிள்ளைகள் பாலர் பாடசாலையிலும் உள்ளன. பாலர் பாடசாலையின் பாலர்கள் ஆசிரியரின் அன்பான அரவணைப்பில் இருக்க வேண்டியவர்கள். பிள்ளைகள் வளர்ப்பில்

நாம் கவனம் எடுப்பது நம் இனத்துக்கும், தேசத்துக்கும் உரிய அரிய சேவையாகும். இதை இயற்றுதல் வயது வந்தோர் அனைவரதும் கடமையாகும். உண்மையில் ஒரு குழந்தையினுடைய வளர்ப்பு நாட்டையே வளர்ப்பதாகும்.

உடற்கல்வியென்பது நற்பழக்கத்தையும் - கீழ்ப்படிதல், தன்னம்பிக்கை, தன்னடக்கம், மரியாதை, ஒத்துழைப்பு, நட்பு, வைராக்கியம், நேர்மை, நியாயம், தன்கட்சியைப் பற்றிய பெருமை, சுறுசுறுப்பு, முன்யோசனை, தொரியம் முதலிய நற்குணங்களையும் உண்டு பண்ணுகின்றது. இதனால் இரத்தோட்டம், நரம்புப்பலம், இயல்பான சுவாசப்பை அமைப்பு என்பன உருவாகின்றன.

பாலருக்குரிய கழுத்தப்பியாசம், கையப்பியாசம், கால் அப்பியாசம், இடுப்பு அப்பியாசம், சுவாசப்பியாசம் மற்றும் முழு உடம்பு அப்பியாசங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து செய்வித்தில் வேண்டும். வகுப்பு ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னால் இவற்றைச் செய்விப்பது அவர்கள் உற்சாகமாகக் கல்விகற்பதற்கான ஆரம்பநிலையாக அமையும். அணிநடை செய்வித்தில் அவர்களுக்குள் ஓர் ஒழுங்குமுறையினை ஏற்படுத்தும். ஊஞ்சல், சறுக்குமரம் போன்ற விளையாட்டுக்கள் உடல் நலத்துடன் அவர்களைக் குதூகலிக்கவும் வைக்கும்.

ஒரு மனிதனது உடல் வலிமையும், மனவலிமையுமே அவனது சகல திறமைகளையும் நிர்ணயிக்கின்றன. அந்தவகைகளில் அவற்றுக்கு ஆக்க சக்தியாக இருப்பது தேகாப்பியாசமே. தேகாப்பியாசங்கள் மூலம் தசைநார்கள் வலிமையுற்று உடலின் அங்கங்கள் யாவும் வலிவழுகின்றன.

பாடசாலை வாழ் க்கை இயற் கையோடு சம்பந்தப்பட்டதாகவும், தேகாரோக்கியத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். அதனால் பாலர்களுக்கான பாடத்திட்டத்தை அமைக்கும் போது தேகாப்பியாசப் பாடத்தையும் அவற்றுள் ஒன்றாகக் கொள்ளல் மூலம் அவர்களது கல்வி நிலையின் உச்ச வளர்ச்சியை உறுதி செய்து கொள்ளமுடியும்.

குழந்தைகள் ஒன்றும் எழுதப்படாத புத்தம்புதிய
 எழுதுபலகையைப் போன்றவர்கள், பிறரது முன்
 மாதிரியை அவதானித்தே அவர்கள் தமது பேசும்
 திறமையையும், முறைமையையும் அமைத்துக்
 கொள்கின்றனர். ஆகவேதான் பெரியவர்கள்
 அனைத்திற்கும் ஓர் முன்னுதாரணமாக விளங்க
 வேண்டும். சிறுவர்களின் பேச்சுத்திறன், மொழியறிவு
 என்பன நல்ல கதைகள் மூலமும்
 வளர்ச்சியடைகின்றன. கதைகளை விரும்பாத
 சிறுவர்கள் யாருமே இல்லை என்றுதான் கூற
 வேண்டும். அறிவார்ந்த கதைகளைப் படிக்கும் போது
 சிறுவர்களின் மனோபாவுநிலையில் முன்னேற்றும்
 உண்டாகும். ஆகவே அவர்களின் இயற்கைக்
 குணங்களையும், அறிவுநிலையையும் ஆராய்ந்தறிந்து,
 அவரது அறிவு விருத்திக்கு உகந்ததான் நல்ல கதை
 நூல்களை தேர்ந்தெடுத்து வாங்கிப் பரிசளிப்போமாக!

-திரு.திருமதி.சந்திரா தனபாலசிங்கம்-